

Giới thiệu Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta

Thể Loại: Tiểu Ngạo Đồng Nhân, Ân Oán Giang Hồ, Nam Nam Sinh Tử, HE.

Tác giả: Vọng Xuyên Y Thủy.

Editor + Beta: Bạch Ngọc Tuyết.

Độ dài: 20 chương.

Nhân Vật Chính: Đông Phương Bất Bại, Dương Liên Đình, Dương Kí An.

Hắn là thiên chi kiêu tử (con cưng của trời), một đoạn nghiệt duyên, lại biến thành nhi tử của Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình. Hắn thu liễm toàn bộ ánh sáng, nhưng ông trời nhất định không cho hắn cuộc sống bình thường. Đông Phương Bất Bại sinh giữa đêm khuya, Dương Liên Đình hôn ba vì thế tử. Khi hắn toả ra toàn bộ ánh sáng thì cuối cùng chỉ còn lại một ít máu tươi đoạn trường, nước mắt tràn mi mà ra, mẹ ruột của ta — Đông Phương Bất Bại!

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1

Gió nhẹ phất qua, bầu trời xanh thăm vạm không mây. Kí An nằm trên sân thượng trường học. Một tiếng nhạc cổ điển nhẹ nhàng truyền đến, Kí An cầm lấy di động nhìn thoáng qua tên trên đó liền nhận điện thoại:

— Ba, em họ đến đây? tốt, con trở về ngay. — Kí An đứng lên, bảo vệ canh giữ phía dưới thế nhưng không có xuất hiện, một loại cảm giác không tốt bỗng nhiên lan tràn toàn thân. quả nhiên, bảy tám người đàn ông áo đen bỗng nhiên xuất hiện trước mắt Kí An.

Kí An đứng im, tóc dài trên trán bị gió thổi phất qua. Khuôn mặt hơi góc cạnh, làn da trắng nõn, tay chân thon dài. Trong mắt mang theo kiêu ngạo, hắn là bảo bối trong tay tập đoàn Kí thị, là thiếu niên thiên tài trọng điểm bồi dưỡng của quốc gia. Người chung quanh đều xem hắn là thần. Kí An thần nhiên nhìn vài người trước mắt, không nói thêm cái gì. Một quyền đánh về phía một người đàn ông, xoay người đá một kích nặng nề vào ngực hắn. Kí An tập võ từ nhỏ, cũng có thể xem như là cao thủ, đã lấy được đai đen cấp tám, nhưng đối mặt với vài người trước mắt cũng không khỏi nhũn mỳ, vài tên trước mắt này thế nhưng có thực lực tương đương với hắn. Cho nên, mặc kệ Kí An có mạnh mẽ cỡ nào, cuối cùng cũng bị trọng thương, Kí An chỉ cảm thấy một trận đau đớn sau đầu, trước mắt bỗng tối sầm, liền ngất xỉu.

Lúc Kí An tỉnh lại, phát hiện chính mình bị trói trên một cái cột sắt, bốn phía hoàn toàn tối đen. Đột nhiên, ngọn đèn trước mắt sáng lên, Lâm Kí An có chút không mở mắt ra được.

— Kí thiếu gia, sao lại bị biến thành như vậy? — Một người đàn ông trung niên vừa béo lại lùn đắc ý cười gian trá.

— Lúc này Hàn gia thế nhưng dùng số tiền lớn mời sát thủ a. — Kí An kéo kéo khoe miệng, lộ ra vẻ mặt khinh thường, trong lòng cũng vô cùng bất an. Trước mắt hắn nằm hơn mười cỗ thi thể, đều là bảo vệ của Kí gia. Hàn thị vẫn xem Kí thị là đối thủ cạnh tranh, lúc này sợ là sẽ mang đến cho Kí thị một hồi tai nạn.

— Hừ, Kí thị có gì đặc biệt hơn người. — ánh mắt của tổng giám đốc Hàn thị Hàn Vạn Kim kia bỗng nhiên loé lên vẻ ác độc. — Dựa vào cái gì Hàn thị mà ta đau khổ sáng lập lại không bằng với tập đoàn Kí thị? Dựa vào cái gì con ta lại lại thua kém người? Dựa vào cái gì? Hôm nay, ta sẽ huỷ đi Kí gia của người. Ha ha ha...

Kí An cảm thấy, người đàn ông trước mắt này bị điên rồi:

— Là Hàn gia của người không có năng lực, về phần con của người... — Là một kẻ ngu ngốc, cái này có thể trách được sao.

— Người cầm miệng. — Hàn Vạn Kim bắt đầu rít gào.

— Người mà ta muốn giết nhất chính là người. — Nói xong, liền cầm cái thùng bên cạnh, đem tất cả những thứ bên trong thùng đều đổ hết vào người Kí An.

Lúc Kí An phục hồi tinh thần lại, chỉ cảm thấy toàn thân truyền đến cảm giác đau đớn vô cùng. Trong lòng căng thẳng, a xít sunfuric? Một trận đau đớn mạnh mẽ truyền đến, Kí an đau đớn ngất xỉu qua.

Làm lúc Kí An tỉnh lại, trước mắt lại nhiều hơn mấy cỗ thi thể, không có tâm tình quan tâm đến thân thể của mình, một cỗ thi thể trong đó làm Kí An cảm giác như sấm sét đánh xuống, là em họ! Vậy cha mẹ hắn? Bất an trong lòng Kí An càng lúc càng mãnh liệt. Cha mẹ! Kí gia! Con trai độc nhất là hắn! Trong lòng bỗng sinh ra vài tia tuyệt vọng.

Người của Hàn gia còn chưa có xuất hiện, nhưng một cỗ thi thể lại một cỗ thi thể dần dần bị quăng vào, tất cả đều là người Kí An quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Tuyệt vọng trong đáy mắt càng ngày càng đậm, cho đến khi người của Hàn gia xuất hiện.

— Ha, ha, ha... Lúc này tất cả người của Kí gia các người đều đông đủ. — Nói xong, đem hai người nam nữ trung niên nửa chết nửa sống quăng đến núi thi thể. Kí An đối với mấy cỗ thi thể này đã sớm chết lặng, khi hắn ngẩng đầu lên nhìn đôi nam nữ kia, tận sâu trong lòng lại không biết là vui hay buồn.

Trong mắt hai người nam nữ trung niên kia lộ ra hận ý. Nữ tử trung niên nhìn thi thể người nhà đầy phòng, nước mắt không nhịn được rơi xuống. Đến khi nhìn lại người bị trói trên cột sắt, máu thịt lẫn lộn, thay đổi hoàn toàn, không thể xem là người nữa. Cái đầu tròn tròn không có ngũ quan, nếu không phải ánh mắt trống rỗng quen thuộc kia, sợ là nàng không chỉ thét chói tai, lại càng sẽ ói ra đi.

— Ba, mẹ. — Quái vật bị trói máu thịt lẫn lộn kia phát ra giọng nói khàn khàn.

Con mắt hai người nam nữ trung niên bỗng nhiên trừng to ra, nhanh chóng chạy về phía Kí An:

— Tiểu An. — Ba người ôm nhau khóc rống, này đúng là con của bọn họ, đứa con không ai có thể sánh bằng kia, đau đớn trong lòng đã che mất nỗi sợ hãi.

“Đoàng, đoàng” hai tiếng súng vang lên, cùng với tiếng la lớn của Kí An:

— Không!!!! — Cha mẹ Kí An cùng nhau ngã xuống đất.

Tiếng cười bừa bãi của Hàn Vạn Kim đẩy Kí An vào vực sâu tuyệt vọng. Trong đầu chỉ còn lại cha mẹ đã ngã xuống đất và sắc mặt bừa bãi của Hàn Vạn Kim kia. Hắn biết, hiện tại hắn cái gì cũng không còn, chỉ còn lại một cái xác không hồn.

Rốt cuộc, tại một buổi tối kia, Kí An ba ngày ba đêm không uống được một giọt nước cũng đã mang theo tuyệt vọng thật sâu nhắm hai mắt lại. Bất luận như thế nào, hắn cũng chưa bao giờ nghĩ đến, hắn lại sẽ chết đi như vậy. Hắn luôn luôn tự tin cao ngạo, ngay cả cơ hội báo thù cũng không có. Tất cả đều trở thành mây bay.

Bầu trời đêm tối đen, rơi xuống một trận mưa to tầm tã, gió lớn gào thét, trời đất một mảnh sương mù. Còn có ai có thể cảm nhận được nỗi bi thương của một gia tộc?

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Kí An lặng lẽ bay giữa không trung, đứng, là bay. Là trời cao đang hành hạ ta sao? Kí An chỉ có thể cười khổ. Khi hắn khôi phục ý thức đã lợi dụng hình thức linh hồn xuất hiện tại thế giới này. Mà chỗ này, đúng là Minh Thần Tông Vạn Lịch năm thứ hai mươi hai, chỗ của Nhật Nguyệt Thần Giáo – Hắc Mộc Nhai.

Một màn trước khi chết khác sâu trong đầu Kí An, lần đầu tiên hắn hận như vậy, cũng là lần cuối cùng hận như vậy, hận chính mình vô năng. Nếu là Kí gia không tiếng tăm lừng lẫy, nếu chính mình không được mọi người để ý như vậy, có lẽ sẽ không xảy ra mọi chuyện đi. Không tiếng động thờ dài, nhưng tất cả đã không thể trở về rồi. Tất cả của thế giới này, đối với Kí An mà nói đều là xa lạ, không biết chính mình nên đi nơi nào. Kí An trên không trung theo gió tùy ý bay, chuyện duy nhất có thể làm, chính là nhìn xem Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình thôi.

Đông Phương Bất Bại giống như đồn đãi, cao ngạo, xinh đẹp, đối với Dương Liên Đình cũng rất tốt. Những cái này làm cho Dương Liên Đình yêu Đông Phương Bất Bại cũng không đủ. Nhưng Dương Liên Đình lại khác với đồn đại, hắn là một nam tử mặt mày rất thanh tú, cũng rất có trách nhiệm. Có thể nhìn ra được, hắn đối với Đông Phương Bất Bại là thật lòng. Nếu hắn đến hiện đại, cũng được xem như là người đàn ông tốt giai cấp trí thức. Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình mỗi ngày lấy máu tươi nuôi nấng một gốc cây hoa Dục Tử, nếu ăn hoa này, nam tử liền có thai. Kí An chỉ là lẳng lặng nhìn, tất cả những thứ này không chút liên quan nào tới hắn, đối với hắn mà nói, cũng không có ý nghĩa gì.

Một ngày này, làm lúc Kí An bay tới chỗ hai người ẩn cư, liền gặp Dương Liên Đình đang về mặt kích động nhìn Đông Phương Bất Bại đang ăn một quả hoa. Kí An nhận ra, đó chính là hoa Dục Tử. Kí An thấy hai người đi vào phòng trong liền không thú vị bay đi rồi. Nhìn hai người ở lại trong phòng nhỏ, nghĩ đến nhà của mình kiếp trước, một màn qua lại khiến cho hắn nhất thời đau đầu vô cùng, ý thức chìm vào một mảnh bóng tối.

Kí An không dễ dàng từ trong bi thương giải thoát ra, chung quanh lại lâm vào một mảnh bóng tối, hắn không có cách nào nhúc nhích. Bỗng nhiên bên tai truyền đến một giọng nói.

— Chúc mừng giáo chủ, là hi mạch. — Một giọng nói có vẻ già cả. Kí An cảm thấy giọng nói này tựa hồ hắn đã nghe qua. Nhớ lại... người nọ là sát nhân

danh y — Bình Nhất Chi.

— Đông Phương, thật tốt quá, rốt cục chúng ta cũng có con. — Giọng nói kích động của Dương Liên Đình truyền đến.

Tựa hồ như Kí An đã hiểu được một chút gì. Trời cao là muốn cho ta trọng sinh lần nữa sao? Làm con của Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình? Dường như trời cao không muốn cho ta có cuộc sống bình thường a. Kí An cười khổ, đây là số mệnh của hắn đi...

Từng ngày từng ngày đi qua, đảo mắt đã trôi qua ba tháng. Dương Liên Đình cẩn thận chăm sóc Đông Phương Bất Bại, Kí An cảm giác được thân thể của mình từng chút từng chút hình thành, tỉnh tỉnh ngủ ngủ, lúc nằm chán lại nghe Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình nói chuyện. Đương nhiên, đề tài tám chín phần mười là có liên quan đến mình còn chưa sinh ra.

— Đông Phương, ta đã trở về. — Dương Liên Đình đi đến. Ngay sau đó, Kí An liền cảm thấy một trận áp lực truyền đến, hắn là Dương Liên Đình ôm eo Đông Phương Bất Bại.

— Cẩn thận bảo bối. — Đông Phương Bất Bại nhẹ giọng nhắc nhở. Cổ áp lực kịp lập tức biến mất.

— Thật xin lỗi, nhìn thấy người liên nhất thời vui mừng quên chú ý. — Dương Liên Đình nhẹ nhàng vuốt bụng hơi nhô lên của Đông Phương Bất Bại, có ý muốn xin lỗi Kí An trong bụng. Kí An nhớ lại ba mẹ từng sùng ái hắn như vậy, bi thương thật lớn trào ra từ đáy lòng. Đột nhiên cảm giác chớp lên một trận, lập tức tỉnh lại.

— Đông Phương, có chuyện gì vậy? — Trong giọng nói của Dương Liên Đình lộ ra lo lắng cùng sốt ruột.

— Không có chuyện gì, chỉ là có chút choáng váng đầu. — Đông Phương Bất Bại được Dương Liên Đình ôm nằm lên giường.

Chỉ chốc lát sau, Bình Nhất Chi vội vàng chạy đến:

— Giáo chủ có từng ăn qua cái gì có tính lạnh không?

Đông Phương Bất Bại hơi lắc lắc đầu:

— Chỉ là lúc này có chút choáng váng đầu, thai nhi có sao không?

— Chỉ là bị động thai khí. — Bình Nhất Chi nhủ mày. — Giáo chủ, đừng quá dao động cảm xúc.

Kí An hiểu được, nguyên lai tâm tình của mình sẽ ảnh hưởng đến Đông Phương Bất Bại, chỉ phải chờ đợi trong lòng.

— Đông Phương, gần đây đã xảy ra chuyện gì? — Bình Nhất Chi vừa đi, Dương Liên Đình liền ôm Đông Phương Bất Bại vào lòng. Giọng nói tràn đầy thần thiết.

Lắc lắc đầu:

— Lúc này không biết vì sao đột nhiên cảm thấy bi thương như vậy. — Đông Phương Bất Bại có chút xin lỗi nhìn Dương Liên Đình. — Liên đệ, thật xin lỗi, ta không nghĩ sẽ lại bị động thai khí.

— Đông Phương ngốc, người đừng suy nghĩ nhiều quá. Bảo bối là của hai người chúng ta. Mặc kệ phải trả bất cứ giá nào, ta đều sẽ để bảo bối được sinh ra bình an. — Dương Liên Đình hôn lên trán Đông Phương Bất Bại. — Đồng ý với ta, chăm sóc bảo bối thật tốt, nhưng càng phải chăm sóc chính mình.

— Ân. — Đông Phương Bất Bại rúc vào trong lòng Dương Liên Đình.

Kí An thật không ngờ, chính mình lại quan trọng đối với Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình như vậy. Thăm nghĩ trong lòng, nếu đã không thể thay đổi được vận mệnh trọng sinh, vậy một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới. Kí An đem tất cả thống khổ kiếp trước chôn thật sâu trong lòng, làm một đứa trẻ mới sinh bình thường.

Từ đó, Dương Liên Đình càng chăm sóc Đông Phương Bất Bại cẩn thận hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Kí An phát hiện thân thể của mình cũng đã hình thành được bảy tám phần. Vì thế có chút vui mừng quơ quơ cánh tay, đá đá chân. Chỉ nghe Đông Phương Bất Bại thở nhẹ một tiếng, hai tay vỗ về bụng.

– Đông Phương, làm sao vậy? – Trái tim Dương Liên Đình lập tức treo lên.

Đông Phương Bất Bại cười khở một chút:

– Bảo bối đá ta a. – Trong giọng nói lại mang theo hưng phấn.

– Thật vậy chăng? Để cho ta xem. – Dương Liên Đình vui mừng nhìn bụng cao cao lên của Đông Phương Bất Bại. – Bảo bối động một chút cho phụ thân nhìn xem.

Kí An vừa mới không cẩn thận làm Đông Phương Bất Bại đau, nhất thời không dám lộn xộn. Nhưng nghe lời nói của Dương Liên Đình, nghĩ nghĩ, cũng liền thoả mãn yêu cầu của hắn một chút đi, vì thế lại đá một cước.

– A. – Lúc này không phải Đông Phương Bất Bại, mà là Dương Liên Đình la một tiếng. Hắn thấy bảo bối cả nửa ngày cũng không nhúc nhích, liền muốn nghe thử. Nào ngờ vừa đưa mặt qua đã bị Kí An đá một cước.

– Tiểu tử này muốn làm phản, dám đá phụ thân của hắn. – Nói là nói như vậy, nhưng trong giọng nói lại lộ ra nhè nhẹ cưng chiều.

Kí An buồn bực nói, người không biết không có tội, người không biết không có tội...

“Phốc xuy” Đông Phương Bất Bại cười khê ra tiếng.

Dương Liên Đình lại giả vờ một bộ thẹn quá hoá giận:

– Xú tiểu tử, con đi ra nhìn xem ta có đánh mông của con hay không.

Kí An bất mãn quơ quơ thân mình, nâng nâng tay nhỏ. Nhất thời, Đông Phương Bất Bại bị đau nhúu mày.

Dương Liên Đình vừa thấy biểu tình của Đông Phương Bất Bại, đau lòng không chịu được. Trong lòng hung tợn nghĩ, tiểu tử này dám gây sự trong bụng Đông Phương Bất Bại, sau này nhất định phải dạy dỗ hắn một chút. Nhưng ngoài miệng lại dễ dàng nói:

– Bảo bối ngoan, phụ thân không đánh con, không được lại gây sự trong bụng mẫu thân.

Ai ngờ, Dương Liên Đình vừa nói xong, bảo bối hơi giật mình, tựa hồ tỏ vẻ chính mình đã thoả hiệp, sau đó liền im lặng xuống.

Dương Liên Đình vừa thấy, trong lòng vui vẻ không chịu nổi:

– Ha ha, tiểu tử này thế nhưng nghe hiểu tiếng người. – Vừa nói xong, liền bị Đông Phương Bất Bại liếc một cái. Dương Liên Đình ngượng ngùng gãi đầu.

– Khụ khụ, ta là nói cục cưng còn nhỏ như vậy đã nghe hiểu lời nói của ta, thật thông minh. – Sau đó lộ ra một nụ cười lấy lòng với Đông Phương Bất Bại. Lấy tay vỗ vỗ bảo bối, về mặt yêu thương.

Đông Phương Bất Bại lắc đầu cười:

– Ngươi a...

Lúc này Kí An cũng là dở khóc dở cười, hẳn đây là phạm lỗi gì a? Bất quá, loại cảm giác này cũng không tệ lắm.

– Đông Phương, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút có được không? – Tất nhiên là Đông Phương Bất Bại không có phản đối. Hai người đứng ở đỉnh núi Hắc Mộc nhai, gió thổi góc áo rung động “Phản phật”. Bóng đêm dần tới, một vòng trăng khuyết sáng rực giữa trời đêm. Dương Liên Đình cỡi ngoại bào (áo ngoài) khoác lên người Đông Phương Bất Bại. – Cẩn thận cảm lạnh.

– Nội lực của ta thâm hậu, nào có yếu đuối như vậy. – Đông Phương Bất Bại mỉm cười đáp.

– Mặc kệ như thế nào, vẫn là luôn cẩn thận mới tốt, dù sao cũng còn bảo bối đâu. – Dương Liên Đình ôm lấy Đông Phương Bất Bại từ phía sau, hai tay vòng lấy eo Đông Phương Bất Bại, làm cho Đông Phương Bất Bại ngã vào lòng hắn. – Chúng ta lại đi phía sau núi một chút.

– Ân. – Đông Phương Bất Bại thấy Dương Liên Đình đang hưng trí, tuy có chút mệt mỏi nhưng cũng không muốn làm hắn không được vui.

Nhưng Kí An lại không vui, bắt đầu kháng nghị. Hai người các người tình chàng ý thiếp, còn muốn cho ta ngủ hay không, tay nhỏ chân nhỏ bắt đầu không an phận.

Đông Phương Bất Bại đau đến hút một ngụm khí lạnh, bắt đắ dĩ lắc đầu:

– Dường như bảo bối không được vui.

Dương Liên Đình bĩu môi:

– Tiểu tử này động một chút là không thành thật, sau này còn muốn lên trời luôn a.

Bất đắc dĩ thở dài:

– Thôi đi, trở về đi. – Đọc theo đường đi, Dương Liên Đình trừng mắt nhìn bụng Đông Phương Bất Bại, hờn dỗi một hồi lâu.

Đông Phương Bất Bại chỉ làm như không có phát hiện. Ài, hai người phụ tử này thật đúng là... Nhẹ nhàng vỗ về bụng, hẳn thật hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sau khi Kí An ngủ một giấc thật thoải mái, liền cẩn thận vron eo một cái. Hắn vừa có một chút động tác nhỏ, Đông Phương Bất Bại liền tiện đà tỉnh dậy. Đông Phương Bất Bại miễn cưỡng mở mắt ra, buồn ngủ mông lung vỗ về bụng:

– Bảo bối ngoan, lại cho mẫu thân ngủ thêm một lát. – Cẩn thận lắng nghe, thấy bảo bối không có động tĩnh gì, liền an tâm ngủ tiếp.

Đông Phương Bất Bại bị một âm thanh đao kiếm va chạm làm bừng tỉnh. Nhanh chóng đứng dậy bay ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Dương Liên Đình đang đánh nhau cùng vài người. Võ công của Dương Liên Đình chỉ xem như là trung đẳng thôi, giao thủ cùng vài người này, rõ ràng đang bị lâm vào hoàn cảnh xấu. Mà đám người kia lại chiêu chiêu đánh thẳng vào yếu điểm của Dương Liên Đình.

“Phanh” một tiếng, thanh kiếm đâm thẳng vào trái tim Dương Liên Đình bị một cây tú hoa châm chặn lại. Nếu Đông Phương Bất Bại ra tay trễ vài giây, phòng chừng Dương Liên Đình phải đi xuống báo cáo với diêm vương.

Nhiều năm qua, lần đầu tiên Đông Phương Bất Bại cảm thấy sợ hãi như thế, suýt chút nữa đã mất đi Liên đệ của hắn. Nhất thời vừa tức vừa vội, chỉ trong chớp mắt Đông Phương Bất Bại đã đi đến bên cạnh Dương Liên Đình:

– Liên đệ, có bị thương không? – Đông Phương Bất Bại xem xét Dương Liên Đình từ trên xuống dưới một lần, lúc nhìn thấy mấy đạo vết thương lớn nhỏ không đồng nhất trên người Dương Liên Đình, lửa giận “Tạch, tạch” cháy thẳng lên trên, lạnh lùng trừng mắt nhìn đám người kia, hận không thể đem bọn họ băm thây vạn đoạn. Nếu không phải bận tâm tiểu gia hỏa trong bụng, Đông Phương Bất Bại đã sớm biến vài người trước mắt thành quỷ hồn dưới chân của hắn.

Mà mấy người vừa mới vây đánh Dương Liên Đình lại ngây ngẩn cả người. Đột nhiên xuất hiện một nữ tử hồng y đẹp không gì sánh nổi, hơn nữa chỉ trong nháy mắt liền xuất hiện bên cạnh nam tử kia, có thể thấy được kinh công rất cao. Chủ yếu là nàng ta thể nhưng chỉ dùng một cây tú hoa châm nhỏ nhỏ là có thể đẩy lùi được đường kiếm sắc bén, nội công sâu bao nhiêu có thể nghĩ. Mấy người bọn họ vốn là lên Hắc Mộc Nhai giết Đông Phương Bất Bại, trong lúc vô ý xâm nhập tiểu viện bí ẩn này, không nghĩ lại gặp được cao thủ như thế. Thật không biết nên nói bọn họ may mắn hay là bọn họ không hay ho! May mắn là, thật đúng là để cho bọn họ gặp được Đông Phương Bất Bại, chẳng qua bọn họ không biết mà thôi. Không hay ho là, bọn họ làm Dương Liên Đình bị thương, đảm bảo là mạng nhỏ sẽ không còn.

– Ta không sao. – Dương Liên Đình cố gắng chống đỡ, miệng vết thương trên người vẫn máu chảy không ngừng như trước.

– Đây cũng kêu là không sao? – Đông Phương Bất Bại tức giận khó thở, trên mặt tràn đầy lo lắng. Lập tức ra tay che lại huyết đạo của miệng vết thương, rút ra chiếc khăn thêu trong tay áo, cẩn thận chà lại miệng vết thương cho Dương Liên Đình.

– Đông Phương, sao ngươi lại đi ra? – Dương Liên Đình nhíu nhíu mày. Hắn biết Đông Phương Bất Bại là sẽ không bỏ qua cho vài người trước mắt, hắn chỉ sợ Đông Phương Bất Bại sẽ làm bị thương chính mình.

– Vài tên chuột nhắt muốn chết này ta còn không để trong mắt. – Tự nhiên là Đông Phương Bất Bại hiểu được Dương Liên Đình đang nghĩ gì, tức giận trên mặt càng tăng lên.

– Những người làm người bị thương, một tên ta cũng sẽ không bỏ qua. – Vừa dứt lời, tú hoa châm bay ra đầy trời.

Võ công của mấy người kia cũng không tệ lắm, nhưng vẫn không thể tránh thoát tất cả ngân châm như trước. Một người bị thương tương đối nhẹ rút kiếm đâm về phía Đông Phương Bất Bại.

Dương Liên Đình lo lắng cầm tay đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng nắm lại, đưa cho Dương Liên Đình một ánh mắt “không cần lo lắng”.

– Cẩn thận bảo bối. – Dương Liên Đình biết, lấy võ công hiện tại của Đông Phương Bất Bại, giết chết vài người này dễ như trở bàn tay, nhưng bây giờ không phải là lúc động võ a.

– Ta sẽ cẩn thận. – Đông Phương Bất Bại nói xong liền bay về thanh kiếm kia, cánh tay vung lên, dùng tú hoa châm mạnh mẽ đánh rớt kiếm trong tay người nọ.

Người nọ giật mình, lập tức ra một chưởng đánh về phía Đông Phương Bất Bại. Nhưng nữ tử hồng y trước mắt lại xuất hiện phía sau hắn, ngược lại bị trúng một chưởng của Đông Phương Bất Bại, bay ra xa mấy thước, té trên mặt đất, miệng phun máu tươi.

Vài tên nam tử khác vừa thấy vậy, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi mãnh liệt, mấy người đang vây đánh Đông Phương Bất Bại đã có ý nghĩ từ chiến đến cùng, nếu hôm nay đánh không lại hồng y nữ tử này, sợ là mạng nhỏ của bọn họ phải để lại nơi này.

Chỉ thấy hồng y tung bay, Đông Phương Bất Bại tay không đỡ mấy chục chưởng. Nhưng lúc nào Đông Phương Bất Bại cũng phải bảo vệ bụng, làm cho trong lòng mấy người kia vui vẻ.

Mấy người kia rất phối hợp cùng đánh về bụng Đông Phương Bất Bại. Dương Liên Đình nhất thời lo lắng vạn phần, trong lòng mắng chửi mấy người này đê tiện. Đông Phương Bất Bại dùng khinh công tuyệt đỉnh tránh né. Nhưng lúc này lại khổ Kí An, bị động choáng váng đầu óc, cố gắng hết sức duy trì cân bằng của chính mình. Nhưng cái này đối với Đông Phương Bất Bại cũng là gầy vò. Mỗi lần Kí An điều chỉnh vị trí đều làm hắn đau không chịu được. Đám người kia nhìn ra điểm yếu của Đông Phương Bất Bại là ở bụng, lại chiêu chiêu ép sát, Đông Phương Bất Bại chỉ có thể phòng thủ. Trong lòng khổ không nói nổi: Bảo bối ngoan, đừng lại đá mấu thân, chờ đánh đuổi vài người này là tốt rồi. Nhưng lúc này Kí An đã sớm bị chóng mặt hỗn loạn đầu óc, sao lại còn có thể để ý đến cảm nhận của Đông Phương Bất Bại, một lòng chỉ thầm nghĩ tìm một chỗ bình tĩnh.

Dương Liên Đình vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Đông Phương Bất Bại, tất nhiên là phát hiện Đông Phương Bất Bại không thích hợp, lập tức rút kiếm đánh về mấy người kia, một tay ôm Đông Phương Bất Bại. Hai bên rút ra một khoảng cách:

– Đông Phương, người sao rồi?

– A. – chỉ nghe Đông Phương Bất Bại thét một tiếng sợ hãi, hai tay gắt gao bảo vệ bụng.

– Bảo bối, bảo bối...- Sắc mặt Đông Phương Bất Bại trắng bệch trong nháy mắt, nếu không có Dương Liên Đình giúp đỡ, sợ là đã té ngã trên mặt đất.

Dương Liên Đình vừa nghe, trái tim cơ hồ muốn nhảy ra, nhưng cố nén lo lắng nói:

– Đông Phương, đừng gấp gáp, bảo bối sẽ không có việc gì. Có Bình Nhất Chi ở, bảo bối sẽ không có việc gì. – Lập tức phóng một cái pháo hoa lên trời cao, kêu gọi sát nhân danh y Bình Nhất Chi. Dương Liên Đình liền một tay ôm lấy Đông Phương Bất Bại chạy vào phòng nhỏ.

Mấy người đánh lên Hắc Mộc Nhai cũng sững sốt, lập tức rút kiếm đánh về phía phòng nhỏ...

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Dương Liên Đình cẩn thận đặt Đông Phương Bất Bại ở trên giường, trong lòng, trong mắt chỉ còn lại có Đông Phương Bất Bại, căn bản không có để ý tới vì sao mấy người kia không vọt vào phòng phòng nhỏ.

Lúc Bình Nhất Chi chạy tới, chỉ thấy mấy cỗ thi thể nằm trước cửa, đều là thất khiếu đỏ máu mà chết. Bình Nhất Chi liếc mắt một cái liền nhận ra, bọn họ trúng “Bách độc phần” mà hắn nghiên cứu chế tạo ra. Đáng thương đám người này ngay cả chính mình vì sao bị trúng độc cũng không biết, liền đã chết như vậy. Mà bột phần này, là Đông Phương Bất Bại tung ra lúc Dương Liên Đình ôm Đông Phương Bất Bại chia ra khoảng cách hai bên. Lâm Liên đệ của hắn bị thương, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Bình Nhất Chi vừa vào nhà, liền gặp Dương Liên Đình không biết làm gì ngồi ở bên giường, gấp đến nỗi giống như con kiến bò trên chảo nóng, gắt gao nắm tay Đông Phương Bất Bại. Mà Đông Phương Bất Bại sắc mặt tái nhợt, cắn chặt răng lại, trên trán là hạt mồ hôi, cuộn tròn thân mình nằm trên giường, một bàn tay che ở bụng, tình huống tựa hồ thật không tốt.

Dương Liên Đình vừa thấy Bình Nhất Chi, liền giống như thấy cứu tinh vậy:

– Bình thần y, mau xem cho Đông Phương.

Bình Nhất Chi bắt mạch Đông Phương Bất Bại xong. Xoay người rút ngân châm hắn mang đến:

– Dương tổng quản, làm cho giáo chủ nằm yên.

Dương Liên Đình lập tức làm cho Đông Phương Bất Bại nằm yên lại, nhưng Đông Phương Bất Bại vừa động nhẹ một cái, đau đớn như xé rách liền đánh úp lại. Nhất thời Dương Liên Đình cũng không dám có động tác quá lớn:

– Máu. – Dương Liên Đình nhìn máu tươi trên tay mình nhìn hồng y bị ướt đẫm của Đông Phương Bất Bại, liền giật mình hoang mang lo sợ. Không, Đông Phương không có việc gì, không có việc gì...

– Không tốt. – Bình Nhất Chỉ lập tức đâm mấy ngón châm trên các huyệt vị quanh bụng Đông Phương Bất Bại. Làm lúc các huyệt lớn nhỏ trên bụng đều đâm đầy ngón châm, Bình Nhất Chỉ mới dừng tay xoa xoa mồ hôi hột trên trán. Sắc mặt Đông Phương Bất Bại cũng không có tái nhợt như vậy.

Đông Phương Bất Bại cố hết sức mở mắt ra:

– Liên đệ, thật xin lỗi.

– Đông Phương, cái gì cũng không cần nói. Hiện tại quan trọng nhất là bảo vệ tốt thân mình của ngươi. – Dương Liên Đình nhìn Đông Phương Bất Bại suy yếu, trong lòng đau đớn vô cùng.

– Bảo bối thế nào? – Đông Phương Bất Bại vô lực nhìn về phía Bình Nhất Chỉ.

– Tạm thời đã được bảo vệ, sau này phải điều dưỡng thật tốt.

Tảng đá trong lòng Đông Phương Bất Bại cuối cùng cũng rơi xuống, mệt mỏi ngủ.

Dương Liên Đình cùng Bình Nhất Chỉ đi ra khỏi nhà:

– Thân y, tình huống của Đông Phương thế nào?

– Thái khí động mạnh. Cũng may giáo chủ nội lực thâm hậu, bằng không khẳng định là đứa nhỏ này sẽ không bảo đảm. Bất quá vì vậy, giáo chủ đại thương nguyên khí, sau này nhất định phải cẩn thận điều dưỡng.

– Phiền toái Bình thân y. – Dương Liên Đình tiến bước Bình Nhất Chỉ, liền lập tức vào nhà canh giữ Đông Phương Bất Bại. Đông Phương, người nhất định phải thật tốt!

Không biết qua bao lâu, Kí An tỉnh lại, phát hiện chính mình thật vô lực, cơ thể mẹ cũng vô cùng suy yếu. Kí An vừa tỉnh, Đông Phương Bất Bại cũng từ trong giấc ngủ say tỉnh lại.

– Đông Phương, người tỉnh? – giọng nói của Dương Liên Đình có chút khàn khàn, trong mắt đầy đặc tơ máu, lại lộ ra vẻ vui mừng.

– Ngươi đã ngủ hai ngày hai đêm rồi.

– Liên đệ, hai ngươi lo lắng. – Đông Phương Bất Bại hơi cúi đầu, nhìn nhìn bụng to ra, hay tay nhẹ nhàng vỗ về, may mắn bảo với vẫn còn. Bảo bối, con có biết, lúc ấy trong lòng mẫu thân có bao nhiêu sợ hãi sẽ mất đi con. – Liên đệ, ta nhất định sẽ không lại làm bảo bối có sơ xuất gì.

Dương Liên Đình nhẹ nhàng thở dài một hơi, vuốt ve gương mặt tái nhợt của Đông Phương Bất Bại:

– Chăm sóc chính mình thật tốt, ở trong lòng ta, ngươi quan trọng hơn so với bảo bối.

Đông Phương Bất Bại dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của Dương Liên Đình, tình huống càng ngày càng chuyển tốt. Nghe theo lời dặn của thân y Bình Nhất Chỉ, Dương Liên Đình thường xuyên dẫn Đông Phương Bất Bại đi ra ngoài dạo một chút, mỗi ngày đi vòng vòng tại tiểu viện ẩn cư ở thần giáo, lại không có nửa câu oán hận. Hắn nói:

– Đông Phương, vì ngươi, vì con của chúng ta, vì tương lai của chúng ta, tất cả đều đáng giá.

Đông Phương Bất Bại rúc vào trong lòng Dương Liên Đình, hết thảy đều do hắn quyết định. Hắn biết, lấy tình trạng hiện tại của hắn, căn bản là không thể giúp Dương Liên Đình cái gì. chuyện duy nhất có thể làm, đó là làm cho bảo bối bình an sinh ra.

Nhưng Kí An trải qua tình trạng đột nhiên lần trước, thân thể liền không được tốt lắm, luôn hữu khí vô lực. Do đó làm cho Đông Phương Bất Bại trong thời kỳ mới mang thai không có phản ứng không khoẻ nào ở tháng thứ sáu đã hoàn toàn xuất hiện. Choáng váng đầu, nôn mửa, vô lực.... Cuối cùng, ép buộc là Đông Phương Bất Bại, nhưng khổ cũng là Dương Liên Đình.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Đến lúc được tám tháng, những phản ứng không khoẻ của Đông Phương Bất Bại đã biến mất hết. Kí An cũng khôi phục sức sống, tuy rằng thường

thường sẽ đổi tư thế khác, nhưng tất cả đều là rất cẩn thận, tuyệt đối không ép buộc Đông Phương Bất Bại. Ngày vẫn trôi qua thản nhiên như trước, ấm áp mà lại phong phú. ...

Rốt cuộc Dương Liên Đình cùng Đông Phương Bất Bại cũng chờ được đến tháng thứ mười, mỗi ngày Dương Liên Đình đều nhìn vào bụng Đông Phương Bất Bại vui vẻ một chút. Làm cho Dương Liên Đình vui sướng là, dường như bảo bối nghe hiểu lời hắn nói, lần nào cũng có phản ứng.

– Đông Phương, người làm nhiều y phục như vậy, bảo bối phải mặc đến năm nào mới hết a? – Dương Liên Đình nhìn một đồng y phục tiểu hài tử cười nói. Từ lúc Đông Phương Bất Bại mang thai đã bắt đầu chuẩn bị y phục tiểu hài tử. Châm tuyến của hắn vốn rất nhanh, tốc độ xe chỉ luôn kim lại làm cho Dương Liên Đình sợ hãi than. Có một lần, hắn lấy kim chỉ Đông Phương Bất Bại thường dùng thử một lần, kết quả ngay cả xỏ chỉ cũng không qua được, rồi rầm hết một trận.

– Vậy một ngày đôi một bộ y phục vậy. – Đông Phương Bất Bại mỉm cười nói.

– Sao tiểu tử này lại tốt số như vậy a, ta nhìn xem đều ghen tị đỏ mắt. – Dương Liên Đình làm ra vẻ uly khuất.

Đông Phương Bất Bại buồn cười nói:

– Liên đệ, sao ta lại có thể quên người được. – Sau đó đưa một bộ cẩm bào màu đen đến trước mắt Dương Liên Đình.

Dương Liên Đình sùng sốt, hắn vốn chỉ đùa một chút, không nghĩ tới Đông Phương Bất Bại thật làm cẩm bào cho hắn. Cảm động hôn một cái lên mặt Đông Phương Bất Bại:

– Nếu đã là một mảnh tâm ý của phu nhân, vậy vi phu sẽ lấy vậy. – Nói xong, liền thay bộ cẩm bào màu đen kia, trên vạt áo cùng đai lưng dùng chỉ đỏ thêu thành một đoá hoa sen nở rộ, được cẩm bào màu đen phụ trợ lại diễm lệ vô cùng. Cổ tay cùng góc áo, liền dùng kim tuyến thêu ra những hoa văn phức tạp. Dương Liên Đình vốn đã thanh tú, lại thêm vài tia mị hoặc, hết sức mê người.

– Phu nhân là bị vi phu mê đảo sao? – Dương Liên Đình vẻ mặt cười tà ác.

Đông Phương Bất Bại phát giác chính mình nhìn Dương Liên Đình ngây người, trên mặt nhất thời xuất hiện hai luồng đỏ ửng:

– Bảo bối đói bụng. – Đông Phương Bất Bại kéo bảo bối ra ngăn cản đề tài này.

– Cáp, cáp, cáp. .... – Lái sang chuyện khác rõ ràng như vậy, sao Dương Liên Đình lại nghe không hiểu? Đông Phương nhà hắn thật là thú vị, nhưng không muốn Đông Phương Bất Bại thẹn quá hoá giận, liền theo nói:

– Nếu bảo bối đói bụng, vậy dùng bữa tối đi.

Hai người dùng bữa tối xong, vốn là đến lúc đi tản bộ, nhưng Đông Phương Bất Bại lại nói mệt mỏi, nên không có đi ra ngoài. Dương Liên Đình liền làm giống như bình thường vậy, tiến hành dưỡng thai cho bảo bối. Đơn giản là một ít thi từ ca phú. Mỗi ngày đều nghe một đồng lớn [chi, hồ, giả, dã] của Dương Liên Đình, Kí An cảm thấy, trình độ văn thơ của mình hẳn là đạt hàng nhất lưu đi. Mà Đông Phương Bất Bại lại lăng lạng thêu hoa, tuy hai người ép buộc đi.

Nhưng thời gian vừa đến, Kí An nhẹ nhàng nhúc nhích hai cái, Đông Phương Bất Bại liền buông kim chỉ:

– Đã đến giờ bảo bối đi ngủ.

– Ân. – Dương Liên Đình gật đầu cười, này cũng là chỗ làm hắn và Đông Phương Bất Bại ngạc nhiên. Mỗi khi vừa đến giờ, bảo bối sẽ cho một ám chỉ, tỏ vẻ bé không muốn tiếp tục. Cũng một đồng hồ sinh học của Kí An tương đối chính xác.

Dương Liên Đình tắt đèn, thoả mãn ôm Đông Phương Bất Bại ngủ.

Kí An là bị một trận áp lực làm tỉnh lại. Phát hiện chỗ mình đang nằm rất nhỏ, làm hắn không thể nhúc nhích, cảm giác hít thở không thông cũng tùy theo mà đến, Kí An cùng sử dụng tay và chân duỗi về phía ngoài, muốn mở rộng không gian một chút, làm yếu bớt cảm giác hít thở không thông này lại, nhưng không được như mong muốn, không gian chung quanh lại càng ngày càng nhỏ.

– A. – Đông Phương Bất Bại hét một tiếng sợ hãi, bị đau tỉnh. Dương Liên Đình cũng bị Đông Phương Bất Bại làm bừng tỉnh, lập tức đốt đèn. Nhìn thấy Đông Phương Bất Bại vẻ mặt thống khổ che bụng, vội vàng hỏi:

– Đông Phương, làm sao vậy?

– Bảo.... bảo bối giống.... giống như.... muốn sinh ra. – Đông Phương Bất Bại cắn chặt khóp hàm, rốt cuộc cũng nói ra được vài chữ.

– Muốn sinh? – Dương Liên Đình không biết là vui sướng hay lo lắng, lập tức gọi Bình Nhất Chi đến.

Lúc Bình Nhất Chi chạy đến, dưới thân Đông Phương Bất Bại đã thành một biển máu, áo ngủ màu trắng nhuộm thành màu đỏ tươi. Bình Nhất Chi nhẹ ấn bụng Đông Phương Bất Bại, vẻ mặt khiếp sợ:

– Sao lại có thể như vậy?

– Làm sao vậy? – Dương Liên Đình vừa nghe lập tức nhả dựng lên.

– Thai vị diên đảo, là khó sinh. – Bình Nhất Chỉ nhăn mày thật sâu.

– Sáng nay lúc lão phu bắt mạch cho giáo chủ, thai vị vẫn là bình thường, vì sao bây giờ sẽ thai vị diên đảo? – Nhất thời Bình Nhất Chỉ nghĩ không ra là lý do nào.

Kí An đang ở trong không gian nhỏ hẹp cố gắng phấn đấu liền hiểu được, hẳn là muốn sinh ra. Đối với việc thai vị diên đảo, tất cả trách nhiệm đều là vì hắn. Bởi vì hắn cảm thấy lúc ngủ đầu trút xuống dưới không thoải mái, vì thế thay đổi vị trí. Thật sự là không nghĩ tới đêm nay mình phải sinh ra, cuối cùng làm hại Đông Phương Bất Bại khó sanh. Nhưng tại trong không gian nhỏ hẹp này, đừng nói là đổi vị trí, ngay cả nhúc nhích một chút cũng thật khó khăn.

Chẳng lẽ trời cao đã chú định Đông Phương Bất Bại không thể bình an sinh ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

– Nếu khó sanh sẽ thế nào? – Dương Liên Đình vội vàng hỏi.

– Lấy tình huống hiện tại của giáo chủ, xem ra hai người chỉ có thể bảo vệ một. Nếu tình huống không ổn, cả hai đều không thể bảo vệ. – Bình Nhất Chỉ bắt đầu dĩ lắc đầu.

– Có phương pháp nào bảo vệ hai người không? – Tin tức này đối với Dương Liên Đình mà nói, có thể xem như sét đánh giữa trời.

Bình Nhất Chỉ do dự một chút:

– Mô bụng lấy con. Lúc trước thân mình giáo chủ đã bị tổn hại, nếu mô bụng lấy con, chắc chắn đại thương nguyên khí. Nhẹ thì võ công hoàn toàn biến mất, nặng thì tính mạng không giữ được, phiền lưu rất lớn.

– Thật sự không có phương pháp khác sao? – Dương Liên Đình đối mặt với hai lựa chọn khó khăn, tâm như bị đao cắt. Nhưng nếu thật sự chỉ có thể bảo vệ một người, hẳn tuyệt đối không để cho Đông Phương có chuyện.

– Có thì có, bất quá tỷ lệ thành công rất nhỏ. Thống khổ trong đó cũng không phải người thường có thể chịu được.

– Bình Nhất Chỉ, nhất định phải bảo vệ đứa nhỏ. – Đông Phương Bất Bại khó khăn nói ra một câu, nỗi đau liên tiếp kéo đến làm cho hắn cơ hồ như đã ngất xỉu.

– Bình thần y, người liền thử xem đi, Đông Phương cũng rất muốn giữ lại đứa nhỏ này. – Dương Liên Đình không mở miệng nói.

Bình Nhất Chỉ chỉ có thể thờ dài một hơi:

– Dương tổng quản, người làm cho giáo chủ cắn cái khăn này, miễn cho đau quá lại cắn bị thương chính mình.

Dương Liên Đình xoa xoa mồ hôi trên đầu Đông Phương Bất Bại:

– Đông Phương, người phải cố gắng kiên trì, con chúng ta vẫn chờ được ra đời đâu. – Giờ phút này trong lòng rất là hối hận, nếu không phải có đứa nhỏ này, Đông Phương làm gì phải chịu tội như vậy, hẳn vĩnh viễn đều là người kiêu ngạo a.

Kí An nghe được lời nói của Bình Nhất Chỉ, rất là xấu hổ, lúc này hắn đã làm cho Đông Phương Bất Bại đi dạo một vòng ở quý môn quan. Mặc kệ như thế nào, hắn quyết định phải cố gắng liều mạng, nhất định phải làm cho Đông Phương Bất Bại thuận sản. Kí An cảm giác được động tác của Bình Nhất Chỉ ở trên bụng Đông Phương Bất Bại, tay chân dùng hết toàn lực mạnh mẽ banh ra, nối tiếp lực đạo của Bình Nhất Chỉ, rất nhanh xoay người lại.

– A ngô. – Đông Phương Bất Bại đau đớn thật sâu ngất đi. May mắn là, rốt cục Kí An đã thay đổi tư thế.

Đông Phương Bất Bại hét thảm một tiếng làm Dương Liên Đình gấp đến nỗi sắp nổi điên. Từ trước đến nay Đông Phương Bất Bại luôn luôn cao ngạo, có thể làm cho hắn kêu thảm ra tiếng, đây là tra tấn cỡ nào!

– Thai vị đã chính lại. – Nhất thời Bình Nhất Chỉ có chút há hốc mồm, sao lại dễ dàng như vậy là tốt rồi? Đứa nhỏ dễ dàng chính lại như vậy? Bình Nhất Chỉ bắt đầu hoài nghi y thuật của mình từ khi nào lại cao thâm như thế. Đương nhiên, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không biết là có đứa trẻ nho nhỏ kia phối hợp hắn.

Lời nói của Bình Nhất Chỉ làm Dương Liên Đình nhất thời mừng rỡ như điên. La lên trước mặt Đông Phương Bất Bại đã ngất. Lúc này, dưới thân Đông Phương Bất Bại đã là một biển máu.

Bình Nhất Chỉ chú ý tới tình huống của Đông Phương Bất Bại có chút không đúng, lập tức để một miếng nhân sâm vào trong miệng Đông Phương Bất Bại. Mở hai chân Đông Phương Bất Bại ra lớn nhất, xem thử sản đạo, đã muốn hoàn toàn mở ra, thậm chí ần ần có thể thấy được đầu của đứa nhỏ. Bình Nhất Chỉ dùng ngón châm đâm vào mấy huyết vị chung quanh thân Đông Phương Bất Bại, làm Đông Phương Bất Bại mạnh mẽ tỉnh táo lại:

– Giáo chủ, nương theo hiệu lực nhất thời của miếng nhân sâm này, mau lên dùng sức. Đứa nhỏ nếu còn không ra, sẽ hít thở không thông mà chết.

Đông Phương Bất Bại vừa tỉnh táo lại, liền nghe Bình Nhất Chỉ nói như thế, trong lòng lo lắng không thôi, cho dù nội lực của hắn lại sâu như thế nào, lúc này cũng sắp hết sức lực. Nhưng vì đứa nhỏ, hắn chỉ có thể liều mạng.

– Đông Phương, chúng ta không sinh, không sinh. – Giọng nói của Dương Liên Đình có chút nức nở. Nhìn thấy bộ dạng Đông Phương Bất Bại đã sớm mệt mỏi rồi, nhưng vì đứa nhỏ lại ráng chống đỡ, tâm như bị đao cắt. Hắn không muốn lại nhìn thấy Đông Phương Bất Bại đau khổ.

Đông Phương Bất Bại phun mảnh vải trong miệng ra, suy yếu nói:

– Liên đệ, Liên đệ, ta không sao, ta chỉ muốn nhìn thấy con của chúng ta, ta có thể kiên trì được.

– Đông Phương, chờ đứa con bất hiếu này sinh ra, ta nhất định sẽ đánh hắn một trận. – Lúc này Dương Liên Đình đã là nước mắt lưng tròng.

Đông Phương Bất Bại khó khăn lộ ra nụ cười nhẹ. Đau đớn kịch liệt tựa hồ cắn nuốt hắn, cảm thấy đứa nhỏ đã sắp ra. Đông Phương Bất Bại nương theo được hiệu, nhắm nghiền hai mắt, cắn răng một cái, dùng hết toàn lực đẩy đứa nhỏ ra. Hắn biết, nếu lần này dùng sức vẫn không thể sinh đứa nhỏ ra, kia hắn sẽ mất hết sức lực. Hắn cùng đứa nhỏ sống hay chết, chỉ có thể mặc cho số phận.

“Tê lạp” Một tiếng, miếng chần Đông Phương Bất Bại nắm trong tay đã biến thành mảnh nhỏ. Một khắc kia, trái tim mọi người đều treo cao lên. Dương Liên Đình nhìn nụ cười tuyệt mỹ trên mặt Đông Phương Bất Bại, hoảng hốt, nụ cười kia thật sự rất đẹp, giống như là phong cảnh xinh đẹp cuối cùng vậy. Làm hắn không thể bắt lấy, con thú nhỏ trong nội tâm sợ hãi gào thét. Không, không cần, Đông Phương, không cần rời khỏi hắn!

Một khắc kia lúc mọi người ở đây tâm như tro tàn, giọng nói vui mừng của Bình Nhất Chỉ vang lên:

– Ra rồi.

Chỉ thấy một đứa trẻ mới sinh nho nhỏ nằm dưới thân Đông Phương Bất Bại. Bình Nhất Chỉ lau khô đứa nhỏ giao vào trong tay Dương Liên Đình, sau đó xoay người kiểm tra tình trạng của Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại chậm rãi mở mắt ra, phun ra giọng nói mỏng manh:

– Vì sao đứa nhỏ không khóc?

Bình Nhất Chỉ đứng một bên đã sớm phát hiện ra điểm này nhú nhú mày trầm tư như trước.

– Bảo bối, không cần dọa phụ thân a. – Trái tim Dương Liên Đình không biết lần thứ mấy treo cao lên. Đứa nhỏ mà Đông Phương dùng tính mạng đổi lấy, trăm ngàn lần đừng có chuyện gì a.

– Ô...ô...ô. – Kí An phát ra vài tiếng vang, biểu đạt hắn không có chuyện. Dù sao vừa mới sinh ra, lúc này Kí An cũng vô cùng suy yếu.

Dương Liên Đình vui mừng nhìn về phía Bình Nhất Chỉ. Thấy Bình Nhất Chỉ gật đầu:

– Đứa nhỏ hắn là không có chuyện. – Dương Liên Đình vui mừng ôm Kí An đến trước mặt Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại chỉ dựa vào ý thức muốn liếc mắt nhìn đứa nhỏ một cái mới đau khổ chống đỡ, lúc nhìn đến gương mặt nhỏ nhỏ của đứa bé, lộ ra nụ cười vui mừng, rốt cục cũng ngất xỉu qua.

Dương Liên Đình và Bình Nhất Chỉ lại bận rộn một phen. Nhưng Kí An vừa mới sinh đã không quấy được nhiều như vậy. Hắn vừa mới dùng hết toàn lực, trách nhiệm của chính mình cũng hoàn thành, liền văng vẳng ngủ trên giường nhỏ đã được chần bị từ sớm.

Da thịt vô cùng mịn màng, thân thể non nớt, ngũ quan tinh xảo, giống như trời cao tỉ mỉ mà tạo thành. Đứa bé nho nhỏ này, là bảo vật trời cao ban cho.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

– Đông Phương, người xem tiểu tử này lớn lên như vậy, sau này nhất định là một tên hại nước hại dân. – Dương Liên Đình lấy tay nhẹ điểm mũi nhỏ của Kí An, nhìn tiểu gia hoả nằm trong lòng Đông Phương còn chưa tỉnh ngủ, trong lòng kêu một cái vui vẻ a.

– Hại nước hại dân? Đây chính là hài tử của người và ta. – Đông Phương Bất Bại cười nói. Từ ái nhìn đứa trẻ trong lòng, cảm thấy trong lòng được tràn đầy. Đứa nhỏ non nớt này là huyết mạch của hắn cùng Liên đệ. – Bảo bối rất ngoan đâu.

– Con là sau khi sinh mới tương đối ngoan, trước khi sinh nhưng ép buộc người không nhẹ. – Dương Liên Đình lại dùng ngón tay cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của Kí An, làn da của đứa nhỏ này cũng quá mềm.

Kí An bị Dương Liên Đình làm tỉnh lại, xoay xoay thân mình nhỏ nhắn, mở ra cái miệng nhỏ nhắn ngáp một cái. từ từ mở mắt ra, bắt mắt liếc mắt nhìn Dương Liên Đình một cái. Dương Liên Đình cùng Đông Phương Bất Bại đều ngây ngẩn cả người, bọn họ chưa bao giờ thấy cử động khả ái của đứa nhỏ, hơn nữa này lại là đứa nhỏ của hai người họ, trong lòng vui sướng có thể nghĩ.

Dương Liên Đình phục hồi tinh thần lại:

– Đông Phương, bảo bối đã tỉnh. – Ngạch, không đúng a! – Xú tiểu tử, dám liếc phụ thân con!

Đông Phương Bất Bại sùng ái nhìn mỗi động tác của Kí An.

Nhưng Kí An mới mặc kệ phản ứng của hai người, ánh mắt nhắm lại, vui đầu vào trong lòng Đông Phương Bất Bại tiếp tục ngủ say.

Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình nhìn hành động của Kí An đều có chút dở khóc dở cười:

– Liên đệ, người nói muốn đặt tên cho bảo bối, nghĩ ra chưa?

– Dương nhiên rồi, hài tử của người và ta, ta đã suy nghĩ mười tháng. – Dương Liên Đình nhìn bảo bối đang vui đầu ngủ. – Tiểu tử nhớ cho kĩ, sau này con gọi Kí An – Dương Kí An.

– Kí có nghĩa là hy vọng, hy vọng con có thể bình an. – Đông Phương Bất Bại cười gật đầu.

– Người hiểu ta, chỉ có Đông Phương. – Dương Liên Đình nói. – Mặc dù ta muốn con đầu đội trời chân đạp đất, sáng lập một phen sự nghiệp, nhưng ta lại càng hi vọng con có thể bình an.

– Ý nghĩ của Liên đệ cũng giống với ý của ta. – Đông Phương Bất Bại mỉm cười nói.

Nhưng nghe vào trong tai Kí An, trong lòng lại bắt đầu đau đớn. Không nghĩ tới, trước khi hắn trọng sinh gọi Kí An, mà Kí gia lại....

– An Nhi, đến giờ ăn nga. – Dương Liên Đình dụ dỗ nói. Kí An từ trong lòng Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu ra, nhìn chén sữa trong tay Dương Liên Đình, quả thật rất đói bụng.

Dương Liên Đình thấy Kí An hiểu được lời của hắn, vui mừng nói:

– Đông Phương, người nói An nhi nhà chúng ta có phải thiên tài hay không.

Tuy rằng Đông Phương Bất Bại hi vọng con mình có thể thành rồng thành phượng, nhưng vẫn nói như trước:

– Ta chỉ hy vọng con là đứa nhỏ không có gì đặc biệt. Giang hồ hiểm ác, chỉ có không lộ ra tài năng, mới có thể yên ổn sống sót.

– An nhi, mở miệng. – Dương Liên Đình thờ dài một hơi, ngăn đề tài.

Kí An cũng là chặt chẽ ghi nhớ lời nói của Đông Phương Bất Bại vào trong lòng. Hắn chỉ cần làm người bình thường là tốt rồi, quý trọng tất cả nhưng gì mình đang có. Nuốt sữa Dương Liên Đình đưa đến bên miệng xuống. Ân, rất thơm, nhưng mà hương vị này dường như không phải sữa. chẳng lẽ là sữa mẹ? Ngẩng đầu nhìn Đông Phương Bất Bại hình như có biểu tình tiếc hận, Kí An hiểu rõ. Sữa mẹ này nhất định không phải của Đông Phương Bất Bại, có lẽ là từ nơi khác mang tới, trong lòng hơn một tia cảm động.

Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình quả thật là sùng ái Kí An lên trời, chăm sóc rất cẩn thận. Mà Kí An lại là tỉnh tỉnh ngủ ngủ, nhàm chán trôi qua bốn tháng. Nếu hắn đã quyết tâm làm một người bình thường, liền chỉ có thể sống như đứa trẻ con bình thường.

Kí An có thói quen ngủ trưa, mỗi ngày Dương Liên Đình đều đi trong giáo xử lý mọi chuyện, mà Đông Phương Bất Bại lại thừa dịp lúc này đi dạo một chút hoặc là luyện công. Hôm nay Kí An ngủ được một nửa liền tỉnh, là bị khát tỉnh. Thấy Đông Phương Bất Bại không có ở trong phòng, liền quyết định tự mình đi đến cái bàn gỗ cách đó không xa lấy nước uống. Thuận thực đứng dậy, sau đó bò xuống giường. Nhưng từ trên giường xuống dưới, đối với Kí An mới được bốn tháng mà nói, vẫn là có chút cao. Trên thực tế, bất luận là ai nhìn thấy đứa nhỏ bốn tháng đi tới đi lui trên giường, có lẽ sẽ sợ đến mức ngay cả trông mắt đều phải rơi xuống.

Mặc kệ tâm trí của Kí An có thành thực như thế nào, với thân thể của một đứa nhỏ bốn tuổi, thể thực luôn là hữu hạn. Làm lúc Kí An đi đến trước bàn gỗ, đã mệt đến thở hồng hộc. Liên quyết định ngồi xuống đất nghỉ ngơi một chút, chờ lát nữa mới đi lên bàn gỗ. Kí An nhìn tất cả những vật cao lớn chung quanh, bắt đầu dĩ thờ dài một hơi.

Chỉ là còn không đợi Kí An nghỉ ngơi xong, trước mắt đột nhiên hiện lên một mảnh màu đỏ. Trong lòng căng thẳng, sao Đông Phương Bất Bại lại trở về lúc này? Nhưng Kí An chỉ là hơi hơi sững sốt, đôi mắt nhỏ chuyển động, liền lập tức “y y nha nha” đi về chỗ màu đỏ kia, cố gắng ngẩng đầu, sau đó nhìn lên trên, vươn tay làm ra một tư thế muốn ôm về phía Đông Phương Bất Bại đang về mặt kính ngạc nhìn hắn, “y y nha nha” lộ ra nụ cười sáng lạn. Đông Phương Bất Bại cũng không phải dễ dàng có thể lừa dối, hy vọng hắn sẽ không nhìn ra sơ hở gì.

Thật ra, cho dù Đông Phương Bất Bại nhìn ra cái gì, cũng không có chuyện gì. Đây là đứa nhỏ hắn dùng tính mạng đổi lấy, sao hắn lại có thể làm bé bị thương dù chỉ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Vốn là Đông Phương Bất Bại trở về nhìn Kí An một chút xem có thức dậy chưa. Nhìn thấy bảo bối đi đến bên người mình vươn tay ra muốn ôm một cái, liền lập tức bưng tỉnh. Nghiêng người xuống, về mặt yêu thương ôm Kí An vào lòng:

— An nhi, con biết đi? — Trong giọng nói của Đông Phương Bất Bại mang theo một tia vui mừng. Nhưng đứa nhỏ mới bốn tháng đã biết đi, này cũng là quá sớm đi! Bất quá Kí An từ nhỏ đã có vẻ thông minh khác thường, Đông Phương Bất Bại nghĩ nghĩ cũng liền cảm thấy bình thường. Có lẽ giống như lời nói của Liên đệ, An nhi là một kỳ tài đi.

— An nhi, dưới đất vừa bẩn lại lạnh, lần sau không được lại đi trên mặt đất. — Đông Phương Bất Bại tựa hồ như có chút trách cứ.

Kí An mờ to đôi mắt ngập nước, hốc mắt còn có chất lỏng trong xuống chờ trào ra, vô tội chớp chớp với Đông Phương Bất Bại, có vẻ vô cùng điềm đạm đáng yêu.

Nhất thời Đông Phương Bất Bại cảm thấy đau lòng, vội vàng an ủi nói:

— An nhi ngoan, không khóc không khóc, muốn cái gì liền chỉ cho nương xem.

Kí An cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn lên hồng y, tất cả nước mắt đều dính vào trên đó, sau đó ụi khuất chỉ chỉ ẩm trà trên bàn.

— An nhi là khát nước sao? — Đông Phương Bất Bại ôn nhu hỏi. Thấy Kí An nhìn chằm chằm ẩm trà không rời, liền lập tức rót nước đút cho Kí An. Đối với nước mắt dính trên hồng y không có chút trách tội nào, ngược lại trong lòng còn tràn đầy xin lỗi. Không nghĩ tới chính mình nhất thời không chú ý lại làm bảo bối bị khát. May mắn hắn trở về đúng lúc, nếu bảo bối xảy ra cái gì ngoài ý muốn, cả đời này hắn cũng sẽ không tha thứ cho chính mình. Ở trong lòng Đông Phương Bất Bại, chỉ cần bảo bối an toàn, bảo bối vui vẻ, đều quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Lúc Dương Liên Đình trở về, liền nhìn thấy Đông Phương Bất Bại ngồi ở đầu giường thêu hoa, mà bảo bối lại ở một bên đi tới đi lui, đi đến quên cả trời đất. Đối với Kí An mà nói, nằm một chỗ cả bốn tháng, cuối cùng cũng có thể nhúc nhích, tuy rằng chỉ là đi nhưng vẫn tốt hơn so với nằm.

— Đông Phương, bảo bối biết đi? — Dương Liên Đình về mặt không thể tin tưởng được.

Đông Phương Bất Bại mỉm cười gật đầu.

— Ha... ha... Con ta thật thông minh. — Dương Liên Đình đứng ở một đầu giường khác nói. — An nhi, đến chỗ của phụ thân này.

Kí An lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn vui mừng, từng bước một đi về phía Dương Liên Đình. Vừa tới bên người, Dương Liên Đình liền ôm Kí An vào lòng một phen, vừa hôn vừa cắn trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại kia, mà Kí An lại cười rất khả ái.

Lúc này, Đông Phương cũng bụng sữa mẹ đã hâm nóng đi vào:

— An nhi, uống sữa.

Thật ra Kí An cũng có chút đói bụng, hai tay vươn về phía Đông Phương Bất Bại, muốn Đông Phương Bất Bại ôm hắn.

— Xú tiểu tử, vừa thấy có ăn liền ngay cả phụ thân cũng không cần. Hôm nay bỏ đói con, không cho con uống. — Dương Liên Đình giả vờ tức giận, uy hiếp nói.

Kí An vừa nghe, lập tức sử dụng tuyệt chiêu, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo, hít hít mũi nhỏ, nước mắt lăn tròn trong hốc mắt. Biểu tình như muốn khóc ra, giống như hắn là người uỷ khuất nhất trên thế giới này.

Dương Liên Đình cùng Đông Phương Bất Bại vừa thấy liền nóng nảy, lập tức luống cuống tay chân dỗ dành. Đông Phương Bất Bại ôm Kí An vào lòng, Kí An về mặt ụi khuất vui đầu vào ngực Đông Phương Bất Bại. Hai người dỗ dành cả buổi, Kí An mới không tình nguyện chu cái miệng nhỏ nhắn ngẩng đầu lên. Dương Liên Đình lại dỗ một lúc lâu nữa, Kí An mới bằng lòng mở miệng. Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình đều cùng lúc thở phào

nhẹ nhõm.

– Tình tình đứa nhỏ này không ngờ lại lớn như vậy. – Đông Phương Bất Bại lắc đầu cười.

– Cái này không phải giống người sao. Bộ dạng quật cường kia, quả thật là giống như khuôn đúc. – Dương Liên Đình đương nhiên nói tiếp.

– Giống ta? Ta đối với Liên đệ không tốt sao? – Đông Phương Bất Bại nhướn nhướn mày.

Dương Liên Đình lập tức nở nụ cười lấy lòng:

– Ha ha, giống như người trước khi gặp ta. – Ngoài miệng là nói như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ. Bộ dạng mạnh mẽ này không phải không chút sai biệt nào với xu tiêu từ lúc này sao! Bất quá, hẳn chính là thích Đông Phương Bất Bại như vậy.

Uống sữa xong, Dương Liên Đình lại đọc một chút thi từ giống như trước cho Kí An nghe, Kí An vừa nghe một lúc liền cảm thấy mệt mỏi, đi đến bên cạnh Đông Phương Bất Bại ngồi ở đầu giường thêu hoa, dùng tay nhỏ bé nhẹ nhàng kéo góc áo màu đỏ.

Đông Phương Bất Bại buông kim chỉ, nở nụ cười ôn hoà nhìn Kí An:

– An nhi, có chuyện gì?

Kí An cố gắng đi a đi, đi a đi, muốn đi đến trong lòng Đông Phương Bất Bại. Bắt đầu dĩ, rất khó. Đông Phương Bất Bại nở nụ cười từ ái, ôm Kí An vào trong lòng. Kí An tìm một vị trí thoải mái, sau đó nhắm mắt lại, thoải mái ngủ say.

Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình nhìn hành động của Kí An, khá ái làm người ta không còn lời nào để nói:

– Tiểu tử này thật đúng là biết ngủ. – Dương Liên Đình cười cười ôm mẫu tử hai người vào lòng.

Một nhà ba người hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Lúc được mười hai tháng, Kí An cũng giống như những đứa nhỏ bình thường khác, đã học được đi lại và nói chuyện. Hôm nay, Đông Phương Bất Bại đang luyện công bên ngoài, Kí An kéo cái ghế nhỏ, đi đến chỗ cách Đông Phương Bất Bại không xa ngồi xuống, xem Đông Phương Bất Bại luyện công. Tuy rằng hẳn quyết định phải làm một người bình thường, nhưng hẳn cũng chưa từng quên. Lúc trước hẳn không thể báo thù cho Kí gia, là vì hẳn không có năng lực. Bất luận như thế nào, chính mình nhất định phải trở nên cường đại, để phòng ngừa có chuyện bất trắc gì xảy ra. Đương nhiên, hẳn sẽ che giấu chính mình, bày ra một mặt bình thường là được rồi, Kí An chặt chẽ ghi nhớ chiêu thức của Đông Phương Bất Bại vào trong lòng, sau này nếu có cơ hội, cần phải luyện tập thêm.

Lúc Dương Liên Đình trở về, liền nhìn thấy Kí An giống như một búp bê sứ hai tay chống đầu, im lặng ngồi một bên xem Đông Phương Bất Bại luyện công. Một tay ôm lấy Kí An vào lòng:

– An nhi muốn học võ công à?

Kí An nhú mày suy nghĩ một lát, lắc lắc đầu. Đông Phương Bất Bại đi tới:

– Nếu An nhi không muốn học vậy thì không cần học. Chỉ cần bình an là tốt rồi. – Đông Phương Bất Bại rất sủng Kí An, tự nhiên sẽ không bắt buộc hẳn làm chuyện hẳn không muốn. Đông Phương Bất Bại quay qua Dương Liên Đình. – Liên đệ, vì sao hôm nay lại trở về sớm vậy?

– Gần đây trong giáo không có chuyện quan trọng gì, hay là chúng ta dẫn An nhi xuống núi ở một thời gian?

– Tốt. – Đông Phương Bất Bại gật đầu đồng ý. Chuyện Liên đệ nhà bọn họ muốn làm, hẳn tuyệt đối sẽ không không đồng ý.

Ba người thu dọn xong liền xuống núi. Dọc theo đường đi Kí An càng không ngừng nhìn ra bên ngoài, Đông Phương Bất Bại liền trực tiếp ôm Kí An đến bên cửa sổ. Kí An cũng không phải bị ảnh hưởng thiên tính của hải tử, chỉ là phong cảnh tuyệt đẹp dọc trên đường đi, ở hiện đại không thể nhìn thấy được. Hiện đại a! Kí An phiền muộn vạn phần!

Làm lúc bốn chữ “Phi Húc sơn trang” ánh vào mi mắt Kí An, Kí An liền biết, đây là trang viện do Dương Liên Đình làm xây dựng. Trên giang hồ Dương Liên Đình còn có một thân phận khác, đó là trang chủ của Phi Húc sơn trang này, phạm vi buôn bán đủ các loại ngành nghề. Là một thương nhân đủ tiêu

chuẩn.

Xe ngựa trực tiếp đi vào trang viện, trang viện này rộng lớn cơ hồ bằng phân nửa Cố cung, đình thai lầu các, tiểu kiều lưu thủy, đều có trong đó. Xe ngựa dừng lại trước một loạt bậc thang, Dương Liên Đình xuống xe trước. Kí An vẫn còn ở trong liền nghe được một giọng nói hùng hậu tang thương vang lên bên ngoài:

– Trang chủ, ngài đã trở lại.

– Ân, Vương quản gia, khoảng thời gian ta không ở đây vất vả cho người. – Dương Liên Đình gật gật đầu.

– Trang chủ nói quá lời, đây là công việc bốn bận của lão hủ. Sao lại không thấy phu nhân đâu?

Đông Phương Bất Bại ôm Kí An từ trong xe ngựa chậm rãi đi ra. Vương quản gia ngẩng ngốc nhìn Kí An trong lòng Đông Phương Bất Bại. Vương quản gia là bị dung mạo của Kí An làm kinh ngạc. Vốn tưởng rằng dung mạo của trang chủ cùng phu nhân đã là hiếm có trên đời, nhưng đứa nhỏ này mặc dù có thể thấy được vài phần bóng dáng của trang chủ cùng phu nhân, nhưng còn hơn hai người nhiều. Tuy tuổi còn nhỏ, trên người đã có một cỗ ngạo khí tự nhiên mà thành, khó được là, không cho người cảm thấy cao cao tại thượng khó có thể ở chung. Nếu mà lớn lên, không biết lại là nhân vật hồ gió gọi mưa như thế nào. Dương Liên Đình ho nhẹ hai tiếng, Vương quản gia lập tức hoàn hồn, trên mặt hiện lên nụ cười:

– Phu nhân mạnh khỏe, vị này là?

– Thiếu trang chủ. – Dương Liên Đình cười ôm lấy Kí An, giúp đỡ Đông Phương Bất Bại xuống xe.

– Thiếu trang chủ mạnh khỏe. – Tuy rằng Kí An tuổi còn nhỏ, nhưng lễ nghi chủ tớ là không thể thiếu. Vương quản gia tuổi đã cao như vậy, người gặp qua nhiều đêm không xuể, đối với Kí An, cái lễ này, hẳn cũng là cam tâm tình nguyện làm.

– Vương quản gia mạnh khỏe. – Kí An mềm mềm trẻ con nói, Kí An thấy phản ứng của Vương quản gia, cũng đoán được một chút. Trước kia ở trong viện nhỏ bí ẩn, chỉ có Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình, hẳn cũng không có chú ý, dù sao khí tràng của hai người này cũng không ở dưới hân. Hiện tại ở bên ngoài, tự nhiên là phải thu liễm một chút.

– Ha ha, An nhi thật ngoan. – Dương Liên Đình vui mừng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Kí An. Đông Phương Bất Bại ở một bên mỉm cười nhìn. Trong lòng Vương quản gia vui vẻ, quả nhiên chính mình không nhìn lầm.

Dưới yêu cầu của Kí An, hẳn được đồng ý ngủ một mình, bắt quá phòng của hẳn ngay tại cách vách Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình. Thủ vệ cũng rất nghiêm, còn tìm cho Kí An một nữ hầu, vài nha hoàn cùng tên sai vặt, lúc Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình không ở đây, Kí An liền vậy lui tất cả hạ nhân, một mình ở trong phòng luyện công. Tư chất của Kí An tốt vô cùng, luyện công một tháng tương đương với người khác một năm.

Không lâu sau, Kí An nghênh đón tiệc sinh nhật một tuổi của hẳn. Từ trên xuống dưới Phi Húc son trang có vẻ náo nhiệt vô cùng, người đến son trang chúc mừng nói liền không dứt. Dương trang chủ tuổi còn trẻ, lúc đi tham gia các yến hội, chỉ đi cùng phu nhân, mọi người còn không hiểu vì sao đến nay Dương trang chủ còn chưa có con nối dòng. Nay nhận được thư mời của Dương trang chủ mới biết được con của Dương trang chủ đã được một tuổi. Mọi người đương nhiên là sẽ nắm chắc cơ hội đi nịnh bợ.

Thật ra này cũng không trách Dương Liên Đình. Một là Kí An không thích đi ra ngoài, hai là có rất nhiều người có chủ ý với Phi Húc son trang, hẳn sợ Kí An có gì ngoài ý muốn. Cho nên Kí An mới chậm chạp không lộ diện.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Bên trong lầu cao tầng năm của son trang, Đông Phương Bất Bại ôm Kí An thoải mái nhìn ra xa. Lần đầu tiên Kí An cảm thấy Phi Húc son trang này có chút nhỏ, bởi vì cả trang nơi nơi đều bày đầy bàn tiệc rượu, đầu người chen chúc.

Kí An mặc một trường bào nhỏ màu đỏ, mặt trên dùng kim tuyến thêu rất nhiều đoá mây trắng, có vẻ càng phát ra linh động, khá ái. Kí An có chút mệt mỏi thu tầm mắt lại.

– An nhi, mệt mỏi sao? – Đông Phương Bất Bại quan tâm hỏi.

Kí An gật gật đầu.

– An nhi ngủ trước một chút đi, chờ đến canh giờ, mẫu thân lại gọi con.

Kí An liền nặng nề ngủ trong lòng Đông Phương Bất Bại. Lúc Kí An đang chơi cờ cùng Chu Công, bị Đông Phương Bất Bại gọi tỉnh dậy. Kí An mở đôi

mặt buồn ngủ mông lung lên, khuôn mặt kiều mỹ của Đông Phương Bất Bại xuất hiện ngay trước mắt, cố gắng làm cho mình thanh tỉnh lại, sau đó liền được Đông Phương Bất Bại ôm đến chính sảnh.

Nhất thời ở chính sảnh lặng ngắt như tờ, biểu tình mỗi người đều cứng đờ trên mặt. Kí An vốn là chưa tỉnh ngủ, nghe được tiếng ồn ào bên tai, nhất thời khí thế tăng mạnh, làm người ta có cảm giác rớt xuống hầm băng, tản ra bất mãn của chính mình. Dương Liên Đình nhìn con nhăn đôi mày nhỏ lại, khí thế giống y như Đông Phương nhà bọn họ liền một trận không biết nói gì. Quả nhiên, có này mẩu tất có này từ a!*

*Có mẹ này liền có con như thế, mẹ nào con nấy.

— An nhi. — Nghe được giọng nói ôn nhu của Đông Phương Bất Bại, cuối cùng Kí An cũng buông tha một đám người đồng nghìn nghịt kia. Khoé miệng giờ lên, lộ ra nụ cười ngọt ngào, nhất thời làm người ta cảm giác như tắm gió xuân. Đám người phía dưới lại bắt đầu rối loạn.

— Khụ khụ, đây là khuyến tử. Đa tạ các vị đã tới tham gia tiệc sinh nhật một tuổi của bé. — Khoé miệng Dương Liên Đình run rẩy, liếc mắt nhìn Đông Phương Bất Bại một cái. A, con nhà bọn họ thật đúng là....

Mọi người phục hồi tinh thần lại, đều chúc mừng Dương Liên Đình, xem nhẹ một màn lúc đầu, từ ngữ ca ngợi đối với Kí An lại ùn ùn kéo tới. Tuy ngoài miệng Dương Liên Đình nói “Quá khen quá khen.” Nhưng trong lòng cũng cho rằng là như vậy. Đây là con của hắn cùng Đông Phương.

Gặp cũng gặp qua, chúc mừng cũng chúc rồi, kế tiếp chính là chọn đồ vật đoán tương lai. Kí An nhìn trên đài có đủ loại đồ vật: Lệnh bài, ngọc bội, kim nguyên bảo, giấy bút, kiếm gỗ.... Trong lòng lại có vài tính toán nhỏ nhặt, nếu phải làm một người thường, vậy lấy đồ không đáng chú ý tốt hơn.

Đông Phương Bất Bại đặt Kí An lên bàn:

— An nhi thích cái gì thì lấy cái đó.

Hai tay Kí An cầm một quyển sách vui mừng đặt trên tay Đông Phương Bất Bại.

— Thiếu trang chủ lớn lên hẳn là người yêu sách, có tài làm trạng nguyên a. — Vương quân gia cười nói.

Mặc kệ Kí An chọn cái gì, Dương Liên Đình cùng Đông Phương Bất Bại cũng vui mừng. Bất quá. “Là vàng thì đến chỗ nào cũng sẽ luôn sáng lên” quả thật là chân lý. Sau này Kí An lại vì chọn sách mà hối hận không thôi a. (Khụ, đây là nói sau)

Đông Phương Bất Bại ôm Kí An, đi theo Dương Liên Đình kính rượu với những thương gia lớn trên bàn. May mắn là không phải mỗi bàn đều phải kính rượu nếu không chắc là sẽ mệt chết. Kí An vẫn mỉm cười ngoan ngoãn nằm trong lòng Đông Phương Bất Bại, sắm vai nhân vật bảo bối ngoan thật đấy đủ. Nhưng trong lòng cũng bất mãn vô cùng. Tuy nói kiếp trước những trường hợp long trọng như thế cũng đi nhiều rồi, nhưng không thể phủ nhận, đời này là bị Dương Liên Đình cùng Đông Phương Bất Bại sủng kiêu ngạo. Kí An vốn không thích ồn ào, nhìn thấy nhiều người liền nhức đầu, hiện tại luôn cảm thấy mình rất ủy khuất. Thăm nghĩ: Buổi tối hôm nay nhất định phải hung hăng đòi lại phụ thân, ai bảo người không có việc gì lại làm tiệc lớn như vậy, phá hủy sự yên tĩnh của ta.

Dương Liên Đình đứng một bên không hiểu sao luôn cảm thấy bồn chồn trong lòng.

Kí An không dễ dàng gì qua được buổi tiệc mệt mỏi này, vừa chạm tới giường liền ngủ say sưa. Dương Liên Đình thấy Kí An ngủ thật sâu, không có ý tốt ôm eo thon nhỏ của Đông Phương Bất Bại, nhanh chóng bay về phòng của hai người. Hai người vừa rời đi, Kí An vốn đang ngủ sâu bỗng nhiên mở to hai mắt, ánh sáng chợt loé qua trong mắt, lộ ra nụ cười tà ác. Về mặt kia, không khác mấy khi Dương Liên Đình không có ý tốt nhìn Đông Phương Bất Bại. Phụ thân, tiếp chiêu đi!

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Kí An cũng không có trực tiếp ta tay, mà là kiên nhẫn chờ đến lúc đêm khuya yên lặng, mặt trăng nhô cao. Xem canh giờ, vừa đúng lúc hai người cách vách đang tiến hành đến hưng hực khí thế...

Kí An kéo gối đầu, đứng, là kéo, không có cách nào, ngay cả cái gối đầu đều to hơn hắn a! Có ý bước chân mạnh đi đến trước cửa phòng của Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình, Trùng mắt nhìn cửa phòng cả buổi, lúc này Kí An thật rối rắm, thật buồn bực. Với võ công của Dương Liên Đình còn chưa nói, nhưng vì sao ngay cả Đông Phương Bất Bại cũng không phát hiện sự tồn tại của hắn. Cái này đã kích rất lớn đối với kế hoạch của hắn a, xem ra chỉ có thể cược một phen, cược Đông Phương Bất Bại là theo hắn hay là theo phụ thân. Trong phòng ả ả truyền ra tiếng vang, càng làm Kí An kiên định quyết tâm muốn cược. Nếu lần này cược thắng, về sau nếu muốn cái gì, cũng có lợi thế đàm phán với phụ thân!

Kí an gõ vài cái lên cửa thật mạnh, người trong phòng rốt cuộc cũng nhận ra sự tồn tại của hắn, điều này làm Kí an cảm thấy thật thất bại:

— Ai?

– Phụ thân, mẫu thân, là An nhi. – Giọng nói Kí An có vẻ run rẩy.

– An nhi rất sợ, muốn ngủ cùng mẫu thân và phụ thân. – Nói xong lời cuối cùng, giọng nói bắt đầu nức nở, làm người nghe cảm thấy đau lòng.

– An nhi ngoan, con đã lớn như vậy, cần phải ngủ một mình. – Giọng nói Dương Liên Đình truyền ra hơi có vẻ khàn khàn, giống như đang nhẫn nại cái gì.

Khoé miệng Kí An run rẩy, hấn rất lớn sao? Ngay sau đó liền lập tức triển khai thể công, than thở khóc lóc:

– Ô..ô...ô.. An nhi muốn mẫu thân, An nhi muốn mẫu thân mà.

Sau đó trong phòng truyền ra một trận tiếng động mặc y phục, Kí An nghĩ thầm Đông Phương Bất Bại mềm lòng. Chỉ chốc lát sau, trong tiếng khóc nức nở của Kí An, cửa phòng đã mở ra. Người mở cửa là Dương Liên Đình. Dương Liên Đình hận không thể đánh chết nhóc con phá hư chuyện tốt của người khác này, nhưng khi nhìn đến Kí An khóc đến rất đáng thương, vẫn là nhịn không được mềm lòng. Nếu Dương Liên Đình biết sau này sẽ vì nhất thời mềm lòng mà bị con áp chế, có lẽ cho dù liều mạng cũng không cho Kí An vào phòng đi. Cái này kêu là làm một lần thành thiên cổ hận a.

Cửa phòng vừa mở, Kí An ngay cả gối đầu cũng không kéo, chạy thẳng đến trên giường, chui vào lòng Đông Phương Bất Bại:

– Ô ô, mẫu thân, thật tối a, An nhi rất sợ. – Lại bắt đầu lấy nước mắt rửa mặt.

Dương Liên Đình đốt nến, trong phòng lập tức sáng lên, Chỉ thấy Đông Phương Bất Bại y phục lộn xộn, da thịt lộ ra nhiều điểm hồng ửng, miễn cưỡng ngồi ở đầu giường, hai vết ửng đỏ trên mặt còn chưa thối lui. Nhìn thấy Kí An đáng thương vô cùng, tràn đầy đau lòng:

– An nhi ngoan, An nhi không sợ.

Mà Dương Liên Đình một bên vẫn về mặt đen xì. Cảm giác bị mạnh mẽ phá hư chuyện tốt phi thường bức bối. Nhíu nhíu mày:

– An nhi, con đến khi nào?

– An nhi đến đây đã lâu, nghe được trong phòng có tiếng động, không biết mẫu thân và phụ thân đang làm gì, An nhi rất sợ đó. – Trên mặt Kí An tràn đầy vô tội, trong lòng lại vui đến nở hoa. Hấn đều nói đến đây, ha ha, lúc này xem có làm hai người các người xấu hổ chết không.

Quả nhiên, Đông Phương Bất Bại liếc mắt trừng Dương Liên Đình một cái, sau đó đỏ mặt cúi đầu. Dương Liên Đình ho khan hai tiếng, ra vẻ đứng đắn, lại không nhịn được lén lút nhìn Đông Phương Bất Bại. Sờ sờ cái mũi không nói gì, một chút không có giác ngộ phải tự tỉnh lại, hấn không có làm chuyện gì xấu a. Tệ đã bắt đầu trừng Kí An, sao lúc trước không bóp chết tiểu tử này? Bất quá hấn chỉ dám nghĩ trong lòng, nếu để cho Đông Phương nhà bọn họ biết, chắc chắn sẽ liều mạng với mình.

Kí An không để ý Dương Liên Đình, trực tiếp ra tay với Đông Phương Bất Bại. Cả người cuộn tròn trong lòng Đông Phương Bất Bại, làm nũng nói:

– An nhi ngủ cùng với mẫu thân.

– Không được. – Đông Phương Bất Bại còn chưa mở miệng, liền bị Dương Liên Đình từ chối ngay. Vui đùa cái gì a, nếu để cho Kí An ngủ ở đây, vậy chuyện tốt của hấn cùng Đông Phương sẽ không thể tiếp tục. Thấy được nhưng ăn không được, vậy không bằng hấn trực tiếp đi chết luôn đi.

– Mẫu thân. – Một tiếng kêu kia phải nói là trăm chuyển ngàn hồi, uỷ khuất vạn phần.

Cuối cùng Đông Phương Bất Bại cũng không chịu được thể công của con. chỉ có thể uỷ khuất Liên đệ nhà bọn họ một chút, mở miệng nói:

– Liên đệ, để cho An nhi ngủ ở đây đi.

Dương Liên Đình tức chết, nhưng hấn sao lại nhẫn tâm từ chối thỉnh cầu của Đông Phương Bất Bại, oán hận thờ dài một hơi, sau đó hung hăng liếc nhìn Kí An một cái, bắt đầu dĩ gạt đầu.

Kí An về mặt hưng phấn chui lên giường, hi hi, mục đích đạt thành. Dương Liên Đình tắt đèn, nằm trên giường an phận ngủ. Kí An nằm ở giữa hai người, về mặt cười gian. Mà Dương Liên Đình nằm một bên lại hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hấn không nên nuông chiều vật nhỏ này từ bé a.

Trong bóng đêm, Kí An kéo tay Dương Liên Đình và Đông Phương Bất Bại, đặt tay hai người lên trước ngực của mình, lại đặt tay nhỏ bé của mình trên hai bàn tay to, bình yên ngủ say. Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình nhìn con, trong bóng đêm nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Không lâu sau, Dương Liên Đình liền trở về Hắc Mộc Nhai, nhưng Đông Phương Bất Bại cùng Kí An vẫn ở lại trong sơn trang. Lý do là, không thể để cho Kí An vẫn ở trên nhai được, phải để cho hắn hiểu biết thêm về thế giới bên ngoài, cũng có lợi cho hắn trưởng thành. Dương Liên Đình vừa đi, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong trang đều do Đông Phương Bất Bại tiếp nhận. Làm cho Vương quản gia bội phục là, vị phu nhân này có thể quản lý gọn gàng nhần nấp toàn bộ sơn trang. Kí An thì không ngạc nhiên lắm, Đông Phương Bất Bại quản lý toàn bộ Nhật Nguyệt Thần Giáo vẫn rất tốt, huống chi là Phi Húc sơn trang này.

Hiện tại Dương Liên Đình luôn chạy qua chạy lại giữa hai bên thần giáo và sơn trang. Không nghĩ tới, đứa nhỏ sinh ra, hắn ngược lại phải chạy xa hơn. Trong chớp mắt, Kí An đã ba tuổi.

Kí An ngồi trên giường điều trị nội tức. Võ công của hắn đã theo kịp Dương Liên đình. Phải biết rằng, hắn chỉ mới có ba tuổi a. Vài năm này hắn che giấu rất tốt. Chỉ nói là vì rèn luyện thân thể mà học vài chiêu với Đông Phương Bất Bại. Chỉ sợ Đông Phương Bất Bại phát hiện hắn có nội lực không dễ giải thích. Đứa nhỏ chỉ mới ba tuổi, chẳng qua là đứa giỡn mấy chiêu trước mặt Đông Phương Bất Bại, tự nhiên Đông Phương Bất Bại cũng không cường cầu hắn cái gì.

Kí An thu thế, mở cửa phòng ra: “Hoàn nhi tỷ tỷ, chúng ta đi rừng trúc chơi đi.” Vừa nói rừng trúc, Kí An liền hưng phấn chạy vào sâu bên trong cánh rừng. Đây là nơi Kí An dùng để luyện công. Kí An biết, Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình sợ hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên đã an bài rất nhiều thủ vệ. Không chỉ có như thế, trong chỗ tối còn có rất nhiều ám vệ. Còn về phần tại sao lại lựa chọn rừng trúc, là vì hắn nghĩ đến, đám ám vệ bảo vệ hắn sẽ lựa chọn đứng ở gần rừng trúc, mà Kí An vẫn có thể nhận ra chỗ của bọn họ. Đáng tiếc mấy ám vệ này như thế nào cũng không nghĩ tới, thiếu trang chủ của bọn họ là đang luyện công. Mỗi lần nhìn thấy Kí An đi loạn trong rừng trúc, thường thường còn vỗ vỗ, sờ sờ gãy trúc chỉ nghĩ là tiểu hải tử đang chơi đùa thôi.

Kí An dừng bước chân lại, cau mày, cẩn thận nghe ngóng, vẫn là không phát hiện ra một ám vệ nào, trong lòng sinh ra cảm giác bất an. Loại cảm giác này Kí An cũng không xa lạ, kiếp trước trước khi bị bắt cóc, Kí An cũng có cảm giác bất an giống vậy. Quả nhiên, một đám hắc y nhân xuất hiện trước mặt Kí An. Kí An lạnh lùng cười, trời cao lại muốn để cho kịch bản tái diễn lại sao?

Lấy võ công hiện tại của Kí An căn bản không thể sánh bằng với đám hắc y nhân này. Làm cho hắc y nhân kỳ quái là, đứa nhỏ này lại không khóc không nháo, thậm chí ngay cả một tia sợ hãi trong mắt cũng không có, Kí An quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến làm cho người ta sinh ra hoài nghi, này thật là một đứa nhỏ ba tuổi sao? Bởi vì Kí An biết, đám người này có thể xuất hiện trước mặt mình khẳng định đã an bài tốt hết thảy, chính mình khó có thể chạy thoát. Hắn chỉ hi vọng, mọi chuyện lúc trước dừng lại tái diễn nữa. Hắn tin tưởng, Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình nguyện ý vì hắn buông tha tất cả, nhưng cái này cũng làm cho Kí An không yên lòng nhất. Kí An là nghịch lân của Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình, chạm vào liền chết.

Khi Đông Phương Bất Bại phát hiện không đúng, lòng nóng như lửa đốt chạy đến rừng trúc, chỉ thấy một phi tiêu bay đến, đông Phương Bất Bại vung ống tay áo lên, phi tiêu liền bị đánh rớt xuống mặt đất. Tay phải ném ra một đám tú hoa châm, trúng ngay chính giữa lưng hắc y nhân muốn chạy trốn, làm hắn ngã xuống đất không đứng dậy nổi. Cho dù chết hắn cũng không nghĩ tới, nữ tử này lại phản ứng mau chóng như vậy, kiếp sống sát thủ của hắn liền đã xong. Đông Phương Bất Bại mở tờ giấy ra, hai tay gặt gao nắm lại, nhưng vẫn nhìn không được run run. “An nhi, mẫu thân bây giờ sẽ đến cứu con.” Tờ giấy trong tay nháy mắt đã hoá thành bột phấn. trên giấy viết: Nếu muốn cứu đứa bé này, xin mời phu nhân một mình đến Đoạn Thiên sơn.

Kí An bị trói trên một cọc gỗ. Hai hắc y nhân canh giữ hai bên: “Nghe nói vị phu nhân của trang chủ kia biết võ công.”

“Chỉ là một phụ nhân* thôi. Theo cổ chủ nói, trang chủ cùng phu nhân kia thương yêu nhất chính là đứa nhỏ này. Chỉ cần tiểu Cừu đưa thư đến, chắc hẳn nàng sẽ một mình đến đây.”

*đàn bà.

“Cổ chủ lần này đến Khuynh Huyết lâu của chúng ta muốn chúng ta giết hai mẫu tử trước mặt nàng, thật nghĩ không ra, nàng cùng với hai người này có thâm thù đại hận gì.”

“Mặc kệ nó, dù sao trả thù lao là được.”

Hai người nói chuyện trước mặt một đứa bé ba tuổi tự nhiên không có lòng phòng bị gì. Kí An nghe hết lời của hai người vào trong tai. Lần này là ai có thâm thù đại hận gì với Dương gia, thế nhưng lại muốn giết hắn cùng Đông Phương Bất Bại? Một màn Kí gia bị giết kia tràn ngập đầu óc Kí An, Kí An cảm thấy cả người đều hít thở không thông. Lúc ấy hắn cái gì cũng không làm được, chỉ có thể nhìn thân nhân từng người từng người chết trước mắt mình, không, không cần, thật sâu tuyệt vọng đập vào mặt mà đến. Kí An dường như muốn hồng mắt. ....

Đông Phương Bất Bại vội vàng đuổi đến đỉnh núi Thiên Sơn, thấy bên ngoài một tiểu viện đứng mười mấy hắc y nhân, lạnh lùng mở miệng: “Mau trả An nhi lại cho ta.”

“Phu nhân, quả nhiên người đã đến đây.” Một giọng nữ thanh thúy truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Đồng Phuong Bất Bại liếc mắt một cái liền nhận ra, nữ tử nói chuyện kia chính là nha hoàn Hoàn nhi bên người Kí An. “Năm đó ta cùng với Liên đệ cứu ngươi một mạng, vì sao ngươi lấy oán báo ơn, vì sao phải làm như vậy?” Đồng Phuong Bất Bại như thế nào cũng không nghĩ đến, là do chính mình làm hại An Nhi phải ở trong hoàn cảnh nguy hiểm.

“Ha ha, vì sao?” Hoàn nhi cười lạnh nói: “Ta cũng muốn biết, vì sao trang chủ thích ngươi mà không phải ta. Ta nghĩ đến ngươi vẫn không sinh dục, trang chủ sẽ có một ngày nạp ta làm thiếp. Không nghĩ tới, ngươi lại sinh cho trang chủ một đứa nhỏ, trang chủ càng thêm không chịu liếc mắt nhìn ta một cái. Vì sao ngươi cho ta hi vọng, lại gạt bỏ nó? Vì sao ngươi để cho ta ở lại Phi Húc sơn trang, cũng không để cho ta có được trang chủ? Vì sao ngươi lại vì trang chủ sinh đứa nhỏ này? Tất cả đều là lỗi của ngươi.” Nói đến lúc sau, Hoàn nhi cơ hồ nhịn không được rống lên. [Tác giả: Y Thủy nhịn không được nói, ý tưởng của nữ nhân này sao lại biến thái như vậy! Úa ra mồ hôi lạnh!]

Đồng Phuong Bất Bại lạnh lùng nhìn nữ nhân gần như điên cuồng này, hẳn nên khen là Liên đệ nhà hắn sức quyến rũ thật lớn sao? “Vốn nghĩ là mau chóng giết ngươi. Bất quá, hiện tại ta thay đổi chủ ý, ta muốn ngươi sống không bằng chết.” Về mặt Đồng Phuong Bất Bại nháy mắt lạnh như băng, tàn ra sát khí mãnh liệt.

“Ha, ha, ha, ha, người chết sẽ là tiện nhân ngươi. hôm nay ta sẽ đưa mẫu tử hai người đi gặp Diêm Vương, trang chủ chỉ có thể là của một mình ta.” Nói xong, một đám hắc y nhân bay về phía Đồng Phuong Bất Bại.

Khi thế Đồng Phuong Bất Bại nhất thời càng mãnh liệt hơn, theo như giang hồ thì gọi là sát khí. Dừng từ ngữ địa phương thì gọi thì là khí thế. Dày đặc tú hoa châm bay ra. Khuyết Huyết lâu là môn phái sát thủ nổi danh trên giang hồ, sát thủ bên trong người võ công cao cường, tuy rằng không thể tránh thoát tất cả tú hoa châm, nhưng mà không đến mức lấy mạng của bọn họ. Đồng Phuong Bất Bại thực sự nổi giận, trong lòng lo lắng Kí An, những con kiến chặn đường này thật chướng mắt. Đồng Phuong Bất Bại thăm vận chân khí, thiên địa bắt đầu biến sắc, gió lớn gào thét, bay lên một mảnh cát bụi. Dưới chân sử dụng tuyệt đỉnh khinh công, dáng người mãnh liệt tức biến thành tàn ảnh. gió lớn nhỏ dần, rất nhiều hắc y nhân bị giết sát* trước khi chết chỉ để lại vệt kinh ngạc, những người bọn họ đều là cao thủ, nhưng thậm chí còn có người chưa thấy nữ tử này ra tay như thế nào. Vì thế, trang chủ phu nhân đánh nhau cùng một đám sát thủ, nhưng lại thành cục diện đơn phương giết hại, thật sự là buồn cười đến cực điểm! Một đám sát thủ bị chết trong tay Đồng Phuong Bất Bại. bọn họ vẫn nghĩ đến, là một sát thủ cao nhất, võ công của mình cách thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng không xa, lại không nghĩ rằng hôm nay sẽ chết trong tay một nữ tử. Nhưng thật đáng buồn là, trước mắt bọn họ chính là thiên hạ đệ nhất cao thủ — Đồng Phuong Bất Bại.

*Giết trong vòng một giây

Cuối cùng, chỉ còn lại có Hoàn nhi, Đồng Phuong Bất Bại lạnh lùng nhìn nàng, còn chưa chờ Hoàn nhi có động tác, liền sử dụng cách không điểm huyệt định trụ nàng lại. Sau đó đánh ra một chưởng, kinh mạch Hoàn nhi đều bị thương, nhưng không có lấy mạng nàng. Bởi vì làm An nhi của hắn bị thương, quyết không để cho nàng chết dễ dàng như vậy. Lúc này, trong phòng lại có hai hắc y nhân lao ra đánh nhau với Đồng Phuong Bất Bại.

Kí An thấy hai hắc y nhân bên cạnh xông ra ngoài, liền bắt đầu điên cuồng giãy dụa, bị thương cùng phần nộ che giấu nhiều năm như vậy bỗng nhiên bộc phát làm lý trí của hắn gần như suy sụp. Không, hắn không muốn bị trói, hắn muốn báo thù, không! Kí An nhất thời giãy khỏi dây thừng từ trong hậu viện xông ra ngoài. Sắc trời đã thay đổi, nhất thời sấm chớp âm ỉ, mưa to trút xuống tầm tã. những giọt mưa lớn như hạt đậu đánh vào người đau đớn. Nhìn thấy vách núi, rốt cục Kí An cũng nhịn không được khóc hô lên, bị phần động lại nhiều năm như vậy lập tức phun ra hết. “Không, ba, mẹ.” Kí An quỳ xuống dưới mưa gào thét, đã sớm không phân rõ nước mắt cùng mưa. Kí An liều mạng kêu to, tiếng sấm trên bầu trời mãnh liệt, phát tiết bị thương vô tận này.

Đến lúc Đồng Phuong Bất Bại đuổi đến vách núi, chỉ thấy Kí An ngã ngồi trong mưa khóc, bộ dạng yếu ớt làm trái tim Đồng Phuong Bất Bại sắp nát. Ôm Kí An thật chặt vào lòng: “An nhi, là mẫu thân không tốt, là mẫu thân đã tới chậm, An nhi ngoan, An nhi không khóc.” Nếu không phải trái tim cao ngạo kia của Đồng Phuong Bất Bại từ khi còn nhỏ đã lau đi cái loại gọi là nước mắt gì đó, lúc này chỉ sợ nó đã chảy xuống. Thiên hạ người làm mẫu thân nào nhẫn tâm nhìn đứa nhỏ nhà mình khóc bị thương như thế.

“Mẫu thân.” Kí An run rẩy ôm Đồng Phuong Bất Bại, hắn không muốn lại mất đi. Ý thức bắt đầu mơ hồ, phân không rõ kiếp trước kiếp này, tất cả đã đi xa...

Bạn đang đọc truyện *Đồng Phuong Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15

Thậm chí Đồng Phuong Bất Bại cũng không nhớ rõ hắn là ôm Kí An về Phi Húc sơn trang như thế nào. Trong nháy mắt khi Kí An hôn mê đi, hôn phách Đồng Phuong Bất Bại dường như đã rời khỏi cơ thể. Kí An trở lại sơn trang liền bắt đầu phát sốt, Đồng Phuong Bất Bại giờ giờ phút phút đều canh giữ bên giường. Kí An đang sốt cao không ngừng hô nẫu thân, nẫu thân. Đồng Phuong Bất Bại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Kí An sốt đến đỏ bừng, nắm bàn tay nhỏ nhỏ của hắn: “An nhi, nhất định phải mau chóng khỏe lên, con là toàn bộ của mẫu thân a.”

Đêm đó Dương Liên đình liền chạy đến sơn trang: “Bình thân y, bệnh của An nhi sao rồi?”

“Đường như thiếu chủ bị kích thích quá lớn, bị thương quá độ, hơn nữa bị nhiễm phong hàn. May mắn giáo chủ truyền chân khí cho thiếu chủ, bảo vệ tâm mạch của thiếu chủ mới có thể bảo toàn tính mạng. Hiện tại thiếu chủ đã không có gì trở ngại, thuộc hạ mở một phương thuốc cho thiếu chủ trước, sau này chăm sóc thật tốt sẽ không giữ lại bệnh căn gì.”

“Làm phiền thần y.” Dương Liên Đình nhìn con, trong lòng cũng đau đớn vô cùng. Ôm Đông Phương Bất Bại ngồi một bên vào lòng: “An nhi nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Đông Phương Bất Bại hơi hơi gật đầu, bất quá trong mắt hiện lên nồng đậm sát khí: “Bất kể là ai, chỉ cần thương tổn An nhi của ta, ta nhất định phải dùng mạng của họ đền trả lại.”

[Nói sau: tổ chức nổi danh trên giang hồ — Khuyết Huyết lâu trong một đêm trở thành biển máu, từ nay về sau xoá tên trong giang hồ. Mà Hoàn nhi sau khi bị cho uống các loại độc dược nhưng không giết chết bán vào thanh lâu. Sau khi nhận hết nhục nhã bị huỷ đi dung mạo, nguyện vọng cuối cùng được gặp lại Dương Liên Đình một lần cũng không thể đạt được. Bị tui sống tra tấn đến chết!]

Bệnh của Kí An dần dần đỡ hơn, Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Kí An trở nên càng thêm ổn trọng, một mình yên lặng đọc sách, một mình yên lặng luyện võ. Bởi vì Kí An không muốn về Hắc Mộc Nhai cho nên vẫn ở lại Phi Húc sơn trang như trước. Bất quá thủ vệ của sơn trang càng thêm nghiêm khắc, mỗi người đều là tinh tế chọn lựa.

Kí An có chân khí Đông Phương Bất Bại truyền cho, võ công tiến bộ nhanh hơn. Bất quá, đây đều là một mặt không muốn người biết, hắn vẫn đều dùng việc hảo hảo đọc sách để che giấu. Vì thế, người trong giang hồ đều biết, thiếu trang chủ của Phi Húc sơn trang là kỳ tài kinh thế, tuy tuổi còn nhỏ, đã tinh thông cầm kỳ thư hoạ, thi từ ca phú đều là tuyệt nhất, tướng mạo tuấn tú thể gian ít có. Được các văn nhân nhà sĩ xưng làm “Kinh thế thiếu công tử.” Bất quá cũng vì như vậy, lúc Kí An chín tuổi hoàng đế đã khâm tuyến hắn tham gia so tuyển thư đồng của thái tử. Kí An thờ dài, hắn vẫn như trước không thể làm người thường, phải làm sao mới có thể che lại ánh sáng màu vàng của hắn? Đáng thương hắn mới chỉ có chín tuổi a!

Vốn đứa nhỏ trong hoàng gia năm sáu tuổi đã phải chọn thư đồng, nhưng con nối dòng duy nhất của hoàng gia này cố tình lại thể chất nhu nhược, phải kéo dài đến mười tuổi. Các thư đồng vốn là chọn lựa từ những đứa nhỏ xấp xỉ tuổi của các chư hầu cùng hoàng thân quốc thích. Bất quá bởi vì Phi Húc sơn trang cũng phụ trách việc tiến cống của hoàng cung, mà thanh danh Kí An lên cao, cho nên hoàng thượng ngoại lệ cho hắn tham gia. cũng là hi vọng thái tử duy nhất của mình có một thư đồng tốt.

Việc này ở người khác xem là chuyện vô cùng vinh quang, nhưng trong mắt một nhà ba người ở Phi Húc sơn trang này thì chẳng là chuyện tốt gì. Làm thư đồng cho đương kim thái tử? Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình đương nhiên là khinh thường. Muốn Kí An mỗi ngày đều phải đi đến trong cung làm thư đồng cho người khác, Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình tuyệt đối là luyện tiếu. Kí An nhưng là thiếu trang chủ của Phi Húc sơn trang, thiếu chủ của Nhật Nguyệt thần giáo, ai mà thêm cái đồ bỏ thư đồng kia.

Bởi vì hoàng đế trước khi tuyển chọn muốn xem thử tư chất của mấy đứa nhỏ như thế nào, nên mở một buổi tiệc thân mật cho các đứa nhỏ xấp xỉ tuổi, đương nhiên là còn có Dương gia.

Kí An ngồi ở trên tháp, cúi đầu suy nghĩ kẻ sách. Lúc này thật sự là hối hận vô cùng, lúc trước khi chọn đồ vật đoán tương lai, cầm cái gì không tốt, cố tình lại cầm sách, hiện tại tốt lắm, bị cái tên hoàng đế đầu rút gân kia theo dõi, thật sự là một phiền toái thật to!

Nha hoàn tiểu Linh hầu hạ Kí An cười nói: “Nếu thiếu trang chủ không muốn làm thư đồng của thái tử kia, vậy biểu hiện bình thường một chút trên yến hội là được.” Sớm đã thói quen bộ dạng tiểu đại nhân của thiếu trang chủ, bốn chữ “Kinh thế kỳ tài” này một chút cũng không giả.

Kí An thờ dài một hơi: “Hoàng cung không phải là chỗ dễ dàng ở như vậy. Phương pháp này là không thể thực hiện được, nếu ta làm như vậy, mặt mũi của phụ thân mẫu thân đặt ở chỗ nào? chẳng phải làm cho Phi Húc sơn trang bị người trong thiên hạ cười nhạo. Lại còn bị xem như là tội khi quân. Gân vua như gân cọp, khó a!”

Tiểu Linh đối với lời nói cùng ý tưởng chu đáo kia của Kí An đã thấy nhưng không thể trách: “Này thật đúng là một chuyện phiền toái. Giả bệnh lại càng thêm không thực hiện được, ngự y trong cung rất nhiều, vừa xem liền lộ tẩy.”

Kí An lập tức nhảy dựng lên: “Đúng vậy, sao ta lại quên người này nhỉ.” Sau khi lộ ra một nụ cười bí hiểm liền chạy như bay ra cửa, đi thẳng đến sân của Bình Nhất Chi.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16

Mặc dù Dương Liên Đình trở về trong giáo, nhưng lại sợ Kí An xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, liền giữ Bình Nhất Chi ở lại trong trang. Mấy năm nay, Kí An trừ bỏ đọc sách chính là học các loại dược cổ quái loạn thất bát tao của Bình Nhất Chi, các quyền sách về dược cũng xem không ít.

Rất cực cũng đến ngày yến hội, một nhà Dương Liên Đình ngồi xe đi vào cung. “Nếu An nhi không muốn làm thư đồng của thái tử, nhất định phụ thân sẽ

không để con đi.” Dương Liên Đình chỉ sợ con của mình chịu thiệt.

“Phụ thân yên tâm, An nhi đã có cách.”

Đến khi ba người đi vào yến hội trong hoa viên, mọi người đều đã đến gần đủ hết. Chỉ nghe giọng nói tiêm tể của thái giám hô: “Hoàng thượng giá lâm.” Một mảnh người đều quỳ xuống kêu ba tiếng vạn tuế. Bên cạnh hoàng đế có một tiểu hầu từ khoảng tám chín tuổi đi theo, có lẽ đó là thái tử.

“Bình thân.” Hoàng đế ngồi trên chủ vị quét mắt nhìn mọi người một chút, lát sau ánh mắt lại bị một đứa nhỏ tuổi tú hấp dẫn. Cả người hấn lộ ra vẻ cao ngạo, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy xa cách. Mắt sáng như sao, môi đỏ như anh đào, da thịt trắng như tuyết, vẻ mặt bình tĩnh. Mặc một thân trường bào màu nguyệt ngà, trước ngực đeo một con Kỳ Lân bằng kim tuyến. “Vị này chính là công tử của Dương trang chủ đi.”

“Hồi bẩm hoàng thượng, đúng là khuyến tử.” Dương Liên Đình lễ phép nói.

“Nghe nói lệnh công tử là kỳ tài thi thư, hôm nay vừa thấy, quả thật là nghe thấy không bằng gặp mặt a.”

“Hoàng thượng quá khen.”

“Nga? Thăng nhi nhà của ta cũng là kỳ tài thi thư. hôm nay so thử một lần như thế nào?” Một giọng nữ kiều mỵ vang lên. Người này là Tiết phúc tấn, chất nữ* của thái hậu, biểu muội của hoàng đế, phụ thân là đại tướng quân đương triều.

*Cháu gái, gọi cô cô.

Kí An thực ghét bỏ liếc mắt nhìn Tiết phúc tấn yêu diễm kia một cái. Nữ nhân kia quả thật là rất “vô sỉ” Dong chỉ tục phẩn, lại nhìn xem Đông Phương Bất Bại bên cạnh, ai... vẫn là mẫu thân nhà mình xinh đẹp.

Đông Phương Bất Bại liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư của Kí An, sờ sờ đầu của hấn mỉm cười.

“Thảo dân sao dám đánh đồng với thái tử. Thái tử là lương tài của quốc gia, đại tướng quân tương lai. Thảo dân bất quá học đòi văn vẻ, biết chút văn chương thôi.” Lời này của Kí An nói quả thật là làm mọi người trợn mắt há hốc mồm. Đầu tiên là vô mông ngựa của thế tử, sau lại nói chính mình yêu thích văn chương, không phải cùng loại người với thế tử, không có cách nào so sánh. Vừa không đắc tội với người cũng không làm thấp chính mình.

Hoàng đế cũng lộ ra nụ cười như có như không, đứa nhỏ tám chín tuổi có thể nói ra những lời như vậy, nếu không phải chính mình tận mắt nhìn thấy, sao lại có thể tin tưởng? Nhưng nếu những lời này đã sớm có người dạy cho hấn thì sao? Được, lại khảo hấn một chút.

Đương nhiên trong đám người giật mình không bao gồm Tiết phúc tấn. “Đó là đương nhiên, Thăng nhi của nhà ta sao là người thường có thể sánh bằng.”

Nếu không phải không được, Kí An thật muốn xông lên đánh nữ nhân này bầm dập, rốt cục nàng có biết hai chữ “vô sỉ” viết như thế nào không a? Lời này bị thái tử nghe được, cũng không biết sẽ có cảm thụ như thế nào?

Hoàng đế hơi hơi nhíu mày, bất quá cũng cười nói: “Trẫm có một vẻ đối, không biết vị công tử nào có thể đưa ra vẻ dưới? Một đêm canh năm, nửa đêm cầm năm chi bán. Thăng nhi người trước đi.”

Tiết phúc tấn vẻ mặt tình thế bất buộc nhìn con. Chỉ thấy Thăng nhi cúi đầu suy nghĩ một lúc, sau đó bùi môi lắc đầu: “Hoàng thượng, Thăng nhi không biết.” Tiết phúc tấn nghiêng răng nghiêng lợi. Bất quá nàng nghĩ đến, Thăng nhi nhà nàng không đáp được, khẳng định những người khác cũng không đáp được, trong lòng lại thoải mái một chút.

Hoàng thượng cười nói: “Không sao không sao, đây là vẻ trên trẫm vô tình ở chỗ của thái phó được đến, quả thật là có chút khó khăn. Còn có công tử nhà ai đáp được?” Thấy không có người nói chuyện, đều là vẻ mặt trầm ngâm suy tư, tiện dãi nói: “Dương Kí An, người tới thử xem.”

Trong lòng Kí An bất đắc dĩ quăng một ánh mắt xem thường, hấn chỉ biết sẽ như vậy, nhưng vẫn lễ độ như trước chấp tay nói: “Thảo dân bất tài, nghĩ đến một câu, ba tháng Trung thu, Trung thu tám tháng bên trong.”

“Tốt. Tình tế vô cùng a! Ha, ha, ha, quả nhiên là kỳ tài thế gian.” Hoàng đế vui sướng, nhưng đối với người quá mức thông minh, không thể không có lòng phòng bị, cho dù hấn chỉ là đứa nhỏ tám chín tuổi. “Dương Kí An, nếu trẫm cho ngươi làm thư đồng của thái tử, phải rời xa phụ mẫu, ngươi có sợ hãi không?”

Lời này vừa nói ra, biểu tình của mọi người đủ loại đều có. Có người tức giận, có người phục. Tiết phúc tấn tất nhiên là tức đến sắp nổ tung. Nhưng thái tử diện hạ cũng là hưng phấn không thôi, đầu tiên khi hấn nhìn thấy Dương Kí An liền bị hấn hấp dẫn. Trước kia có nghe nói sự tích của hấn, liền đã tò mò không thôi, nay vừa thấy, lại không muốn để hấn rời đi.

Lão hồ ly này có để yên hay không nha? Kí An nhẩn nhẩn tính tình nói: “Nhân sinh trên đời, gì ứ chi có? ‘trước cửa lưu thủy thượng có thể tây, hựu đem bạch phát xướng hoàng kê.’ là không sợ cho nhân sinh chi biến; ‘hai tình nếu là lâu dài khi, lại khởi tại triều sớm tối mộ?’ là không sợ cho nhân sinh chi ly biệt; ‘an có thể tở mi khom lưng quyền quý, sử ta không thể vui vẻ nhan.’ là không sợ cho nhân sinh khổ; ‘Vật áo tiện khoan chung dứt khoát, vì y tiêu người tiêu tụy’, là không sợ cho nhân sinh chi gian, Cùng với bi thiên miễn nhân, vọng ảnh hồi tiếu, không bằng phẩn khởi tiến lên, không chỗ nào sợ hãi, đi tìm cầu chính mình ‘Xuân giang hoa triều Thu Nguyệt đêm’, tái ‘Ngửa mặt lên trời cười to đi ra cửa’. Cổ nhân, bản ứng vô vị.*

*Xin tha thứ, cái này Tuyệt hiểu Tuyệt chết liền T_T

Nếu buổi nói chuyện lúc trước làm người ta trợn mắt há hốc mồm, vậy lần nói chuyện này sẽ kinh vì thiên nhân. Như thế nào cũng không thể tin tưởng đây là lời nói của một đứa nhỏ tám chín tuổi. Mà hoàng đế xem như bị thuyết phục, cho dù là ngôi cừu ngũ chỉ tôn như hân muốn nói ra những lời thể này đều phải suy nghĩ thật lâu a! Hoàng đế không khỏi bắt đầu ghen tị Dương Liên Đình, nếu thái tử của hân cũng trí tuệ như thế, cho dù hiện tại giao giang sơn cho nó thì có làm sao? Trong lòng đã có ý tưởng, liền phân phó mọi người bắt đầu yến hội, hoà tan khiếp sợ của mọi người.

Dương Liên Đình cùng Đông Phương Bất Bại về mặt cung chiều nhìn Kí An, trong lòng thật kiêu ngạo, đây là con của bọn họ. Mà Tiết phúc tấn đứng một bên cũng là hận chết Kí An, xem thế nào cũng không vừa mắt.

Sau khi ăn một chốc, dù sao cũng là một đám trẻ nhỏ, đều được bà vú cùng cung nữ hầu hạ chạy đến trong hoa viên chơi đùa. Mà Kí An lại bị thái tử kéo ra bờ sông dạo, những đứa nhỏ khác đương nhiên là không dám chạy lại cướp người với thái tử. Đường như thái tử rất có hứng thú với hân, không không đúng, là có hứng thú cực điểm mới đúng. A, xem ra chức vị thư đồng này của hân là nhất định phải làm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Một tiểu thái giám đang đi về phía bên này, trong tay bưng một ít bánh ngọt. Hân rất ngạc nhiên nhìn Kí An.

“Đứng lại, ngươi tên là gì?” Thái tử thấy tiểu thái giám cứ nhìn chằm chằm Kí An, trong lòng rất là không vui. Đã muốn phải hảo hảo trừng trị tiểu thái giám này một chút, không biết từ khi nào, đồng học Kí An đáng thương của chúng ta đã là đồ vật chuyên dụng của thái tử.

“Nô tài tên là tiểu Huyền tử.” Tiểu thái giám kia cung kính đáp.

“Sao ngươi lại đến bờ sông này?” Trong giọng nói của thái tử mang theo tức giận.

“Nô tài đã sớm nghe thấy đại danh của Dương công tử, rất muốn được thấy một mặt.”

“Ngươi thật to gan, một nô tài nho nhỏ cũng dám tiết độ Kí An...”

Lời nói của thái tử còn chưa dứt đã bị Kí An cắt đứt: “Thái tử điện hạ, Kí An chẳng qua chỉ là một thảo dân, tại sao lại nói là tiết độ, mong rằng thái tử sẽ không trách tội hân.” Nếu là trước kia, Kí An sẽ không quản loại chuyện râu ria này. Bất quá, hai tròng mắt của tiểu thái giám kia vô cùng trong suốt, rất giống biểu đệ kiếp trước. Không biết vì sao, lại chứa đựng ẩn ẩn bất an. Kí An thấy vậy liền đối với tiểu thái giám này hơn vài phần triu mến, có lẽ là muốn bù lại thua thiệt của biểu đệ kiếp trước.

“Nếu Kí An đã giải thích thay cho ngươi, vậy bản điện hạ liền tha cho ngươi lần này.” Thái tử thân nhiên nói, hân đương nhiên là phải cho Kí An vài phần mặt mũi.

“Tạ thái tử, tạ Dương công tử.” Tiểu thái giám cười cười với Kí An, trong ánh mắt trong suốt kia loè loè toả sáng. Trái tim Kí An bỗng đập chậm một nhịp.

“Yêu, chỉ là một thảo dân vậy mà ý vào chính mình biết vài câu thi, còn dám bỏ lên cháu ta.” Lời nói chanh chua này chỉ cần dùng ngón chân cũng đủ đoán ra là do ai nói.

“Thái tử điện hạ, chẳng lẽ nữ tử trong hoàng tộc chưa được dạy viết hai chữ ‘xấu hổ’ như thế nào sao? Tiết phúc tấn nói như thế, tất nhiên là thảo dân trèo cao, chỉ sợ là làm tổn hại danh dự của quốc gia, thi từ chỉ giao, nhưng lại bị nói là bỏ lên, chẳng lẽ là đã làm cho thiên hạ chê cười.” Kí An buồn bã nói, trong lòng lại khinh thường, “tôn hại danh dự của quốc gia” mấy chữ này dè chết ngươi. Hoàng đế đều đã nói như thế này, vậy chức vị thư đồng của thái tử đương nhiên ngoài Kí An vậy còn ai, hiện tại lại vẫn muốn đến khiêu khích, nữ nhân này không có đầu óc sao?

“Đừng nghĩ rằng hoàng thượng khen ngươi vài câu là có thể đứng trên cao, một tiểu tử tám chín tuổi còn chưa dứt sữa có thể làm cái gì, thật không biết là mẫu thân của ngươi dạy ngươi như thế nào, lại sinh ra loại nghiệt chủng này.” Tiết phúc tấn đã tức giận đến không biết mình đang nói gì.

Tiết phúc tấn đã hoàn toàn chọc giận Kí An, nữ nhân này dám vũ nhục Đông Phương Bất Bại, Kí An đánh một chưởng đến trước ngực Tiết phúc tấn. Tiết phúc tấn nhất thời không phản ứng được, phải lùi lại mấy bước. Dưới sự tức giận cũng dễ khí đánh thẳng Kí An một chưởng. Nếu không sao lại nói nàng là nữ nhân ngu ngốc đâu? Một chưởng của đứa nhỏ tám chín tuổi có thể làm nữ nhi của đại tướng quân, từ nhỏ đã tập võ như nàng phải lùi lại vài bước, có thể thấy được võ công không kém, cũng không phải dễ chọc, nhưng nàng lại không phát hiện. Có phải nên nói Kí An quá mức may mắn hay không, thái tử đứng một bên lo lắng cho hân, nhưng cũng không phát hiện được có chỗ nào không đúng.

Làm lúc Đông Phương Bất Bại tìm được Kí An liền nhìn thấy một màn Tiết phúc tấn đánh úp một chưởng về phía Kí An. Đông Phương Bất Bại trước khi Tiết phúc tấn đắc thủ một chút đã ôm Kí An vào lòng. Một chưởng kia của Tiết phúc tấn đánh trúng gốc cây, làm rơi tầng tầng cánh hoa, có thể thấy được võ công không thấp. Trong mắt Đông Phương Bất Bại hiện lên sát khí: “Vì sao phải đánh thương An nhi của ta.”

“Con ngươi không hiểu lễ giáo, ta thay ngươi dạy dỗ thôi,” Tiết phúc tấn cầm lấy ống tay áo, bộ dạng không đặt Đông Phương Bất Bại vào mắt. Giống

như là ra tay dạy dỗ Kí An làm dơ tay nàng.

“Mẫu thân.” Kí An cố ý lộ ra bộ dạng đáng thương vô cùng nhìn Đông Phương Bất Bại.

“Nàng ta có làm An nhi bị thương không?” Đông Phương Bất Bại kiểm tra Kí An từ đầu đến chân một lần, sau khi xác định không có chút vết thương nào mới an lòng.

“Mẫu thân, nàng biết võ công.” Kí An lấy lòng nói: “Bất quá con biết, lấy võ công của mẫu thân, trong vòng mười chiêu sẽ lấy tính mạng của nàng.”

Lấy tính tình của Tiết phúc tấn vừa nghe được, tất nhiên là sắc mặt lạnh xuống. Nàng tập võ từ nhỏ, võ công cũng không kém, nàng thật muốn nhìn thấy nữ nhân này làm sao trong vòng mười chiêu lấy tính mạng của nàng. quả nhiên như Kí An dự liệu, Tiết phúc tấn ra tay với Đông Phương Bất Bại. Kí An là cố ý khơi mào chiến hoả, nếu chính mình không tiện ra tay, vậy để cho mẫu thân đến dạy dỗ nữ nhân này một chút. Đông Phương Bất Bại đã sớm đoán được trong đầu Kí An nghĩ cái gì, chỉ là vì sủng hấn mà không nói ra thôi.

Đông Phương Bất Bại cũng không ra tay, chỉ là thoải mái né tránh giống như đùa giỡn nàng vậy. Trong lòng Kí An âm thầm tự than thở, hấn phải đến năm nào tháng nào mới có thể luyện được khinh công đến cảnh giới của Đông Phương Bất Bại? Tiết phúc tấn thấy đánh không lại Đông Phương Bất Bại thế nhưng lại dùng ám khí. Ám khí này đối với người khác có lẽ còn dùng được, nhưng Đông Phương Bất Bại người ta đã chơi ám khí sớm hơn nàng rất nhiều năm. Tú hoa châm bay ra, tất cả ám khí đều rơi xuống đất. Sau đó đánh ra một chưởng, làm Tiết phúc tấn bay ra ngoài. nhưng vì không nghĩ muốn lấy mạng của nàng nên chỉ dùng 3 tấn công lực.

Kí An nhìn thời cơ cũng đã đến nên lén lút ăn vào “Cách hồn đan” lấy từ chỗ Bình Nhất Chi. Hấn đã sớm giải thích công dụng của thuốc này với Đông Phương Bất Bại, chẳng qua chỉ là hôn mê một thời gian, lại làm cho người ta không tra ra được nguyên nhân bệnh. Nhưng dường như trời cao không muốn Kí An thuận lợi hoàn thành kế hoạch, người định không bằng trời định a! Ngay tại lúc được hiệu phác tác, một khắc trước khi ngã xuống, tiểu Huyền từ nguyên bản đứng một bên đột nhiên ổng tay áo chột loé sáng, trong lòng Kí An sợ hãi, nhưng lại vô lực tránh thoát. vì thế, một đao nguyên bản đâm trúng thái tử lại hoa hoa lệ lệ đâm vào ngực phải Kí An, nhất thời máu tươi trào ra. Mà vào lúc này, bởi vì Tiết phúc tấn nào loạn, mọi người vội vàng chạy tới cũng bị trường hợp này làm giật mình. Trước khi Kí An ngủ say mơ mơ hồ hồ nghe được có người hô to: “Dương Kí An vì cứu thái tử, đã xả thân chấn đao!” Kí An thật là khóc không ra nước mắt, hấn khi nào lại muốn vì thái tử chấn đao a! Chỉ là không biết Đông Phương Bất Bại có vì hấn làm ra chuyện gì không thể挽回 hay không, đừng giết tiểu Huyền từ kia a. Ý nghĩ cuối cùng của Kí An chính là lo lắng thái giám tiểu Huyền từ đâm hấn một đao kia.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

“An nhi” Đông Phương Bất Bại gạt mình hô lên.

“Mau truyền ngr y.” Hoàng đế vung tay lên, mọi người liền mau chóng đi làm việc.

Thái y sau một trận rối ren , tất cả mọi người đều quên đi Tiết phúc tấn chặt vật không chịu nổi. “Hoàng thượng, vết thương trên ngực phải của Dương Kí An đã không sao rồi.”

“Vậy vì sao hấn vẫn không tỉnh lại?” Thái tử lo lắng hỏi.

“Chúng thần không thể tìm ra nguyên nhân Dương Kí An hôn mê.” Một đám thái y run run rẩy rẩy quỳ dưới đất. “Xin hoàng thượng thứ tội.”

“Chuyện như vậy, người bảo trẫm làm sao công đạo với Dương trang chủ?” Giọng nói của hoàng đế lạnh như băng, thật vất vả mới tìm được một thư đồng vừa mắt, lại xảy ra chuyện như thế.

Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình nghe thấy vết thương của đao không sao cũng liền yên tâm, nguyên nhân Kí An hôn mê tự nhiên bọn họ hiểu được. Hai người ôm Kí An vội vàng cáo lui. Bình Nhất Chi còn đáng tin hơn bọn thái y vô dụng này.

Trở lại trong trang, Bình Nhất Chi cho Kí An ngửi một lọ được có chút gay mũi, chỉ chớp lát sau Kí An liền tỉnh. Vừa mở mắt liền thấy khuôn mặt lo lắng của Đông Phương Bất Bại, trong lòng rất là xin lỗi: “Là An nhi hại mẫu thân lo lắng.” Vốn định ngồi xuống, nhưng động chạm đến vết thương trên ngực làm Kí an đau nhe răng nhếch miệng.

“An nhi đừng nhúc nhích.” Đông Phương Bất Bại thấy Kí an như vậy, tuy rằng đau lòng nhưng vẫn thờ dãi, không nhịn được nói: “Con đã biết mẫu thân lo lắng , con còn như thế. Nếu con xảy ra chuyện gì, con bảo mẫu thân phải sống như thế nào a.” Đông Phương Bất Bại đánh cũng không được, mắng cũng không xong, quả thật là đáng thương thiên hạ cha mẹ tâm a...!

“Đều là lỗi của An nhi, mẫu thân đừng tức giận tổn hại thân thể. Là con làm mẫu thân lo lắng, bây giờ con nhận lỗi với mẫu thân. Nếu con không để cho thái y chẩn trị trước mặt hoàng đế, sao hấn lại có thể dễ dàng buông tha con.” Về mặt Kí An đáng thương vô cùng kéo kéo góc áo của Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại thấy con lấy lòng như vậy, bất đắc dĩ cười nói: “Con a.”

Chợt Kí An như nhớ tới cái gì, có chút do dự hỏi: “Thái giám đêm con bị thương như thế nào rồi?”

Trong mắt Đông Phương Bất Bại hiện lên lãnh ý: “Bị hoàng đế tử hình ngay tại chỗ.”

“Nga.” Trong lòng Kí An cô đơn. Đôi mắt trong suốt kia đã vĩnh viễn nhắm lại sao? Đôi mắt không khác chút nào với biểu đệ, cuối cùng cũng không thể giữ lại. Đúng vậy, hắc đấm mình bị thương, cho dù là hoàng đế không ra tay, nhất định Đông Phương Bất Bại cũng không bỏ qua cho hắn. Vậy vì sao hắn lại ám sát thái tử? Nhưng hiện tại Kí An đã không có tâm tư suy nghĩ những thứ đó. A, một đôi mắt giống nhau liền làm cho mình động dung như vậy sao? Người chết đã mất, xem như là vô duyên với kiếp trước đi!

Kí An nhìn về phía Dương Liên Đình: “Phụ thân, con muốn về Hắc Mộc Nhai. Nếu hoàng đế hạ chỉ cho gọi con, thì nói phụ thân và mẫu thân ôm con đi khắp nơi cầu y đi.”

“Tốt, phụ thân dẫn con trở về.” Dương Liên Đình tất nhiên là nghe theo: “An nhi không muốn làm thư đồng của thái tử, phụ thân sẽ nghĩ biện pháp. Lúc này con quả thật là làm mẫu thân sợ đến mức không nhẹ.”

Kí An cười khổ: “Nếu bị hoàng thượng phát hiện, sẽ là tội khi quân. Từ trên xuống dưới Phi Húc son trang này một người cũng không thoát được. Dù sao Phi Húc son trang này cũng là tâm huyết của phụ thân và mẫu thân, con chỉ có làm như vậy mới tốt nhất.”

“Con a, vẫn luôn thông minh như thế, lúc nào làm cho phụ thân của con lo lắng, mẫu thân thật muốn đem giấu con đi.” Đông Phương Bất Bại cười lấy tay nhẹ dậm dậm đầu Kí An. Đứa nhỏ này, mới chín tuổi a!

Sáng sớm hôm sau, ba người và Bình nhất Chỉ cùng nhau chạy về Hắc Mộc Nhai. Quả nhiên, ba ngày qua đi, hoàng đế hạ chỉ triệu Kí An làm thư đồng của thái tử. Nhưng con của người ta còn đang bệnh, phải chạy khắp nơi cầu y, làm gì có thời gian tới làm thư đồng cho nhi tử người? Vì thế, chuyện này liền chậm trễ xuống.

Bốn người trở về Hắc Mộc Nhai, liền đúng lúc là thời gian Tế Tự năm năm một lần. “Phụ thân, con cũng muốn đi xem.”

“Nga? Không phải An nhi không thích trường hợp quá nhiều người sao?” Dương Liên Đình cười nói: “Bất quá nếu An nhi muốn đi, vậy liền đi thôi. Đông Phương, cùng đi có được không?”

“Khó được An nhi có hứng thú, ta cũng phải đi thôi.” Đông Phương Bất Bại gật đầu.

Kí An là một người hiện đại, đối với Tế Tự cổ đại quả thật là có vài phần tò mò, cho nên muốn đi xem thử. Tế tự vào sáng sớm, Kí An liền bị Đông Phương Bất Bại gọi dậy. Vừa xoa xoa ánh mắt, đi? Đông Phương Bất Bại nhưng lại dịch dung thành một nam tử trung niên, quả nhiên là có vài phần phong phạm giáo chủ. Có lẽ bộ dạng Đông Phương Bất Bại dịch dung chính là bộ dạng của giáo chủ giả mà Dương Liên Đình tìm được đi.

Đông Phương Bất Bại biết Kí An từ nhỏ trí tuệ hơn người, có một số việc, trong lòng hắn hiểu rõ, nên cũng không giải thích gì: “An nhi, sau khi đến thần giáo, không thể lại gọi mẫu thân.”

“Con hiểu được, nghĩa phụ.” Kí An ngọt ngào kêu một tiếng, sau đó nhào vào lòng Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại chỉ cười không nói. Nghiêng đầu nói với Dương Liên Đình vừa chuẩn bị tốt: “Liên đệ, chúng ta đi thôi.”

Làm lúc Đông Phương Bất Bại nắm tay một đứa nhỏ xuất hiện, các giáo đồ đều sùng sốt, tràn ngập tò mò. Nhưng khi đứa nhỏ kêu Đông Phương Bất Bại là nghĩa phụ, gọi Dương Liên Đình là phụ thân, tất cả liền rõ ràng mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

“Đứa nhỏ kia lớn lên tuần tú như thế, nhất định mẫu thân của hắn cũng là một tiểu mỹ nhân. Thật không biết Dương tổng quản đi chỗ nào tìm được nữ tử tuyệt sắc như thế.”

“Giáo chủ luôn là đối xử với Dương tổng quản không tệ, yêu ai yêu cả đường đi, cũng vô thích đứa nhỏ này.”

“Nếu giáo chủ không có con nối dòng, đứa nhỏ này có thể nói là tiền đồ vô lượng a. Hiện tại vị trí nửa giáo chủ phỏng chừng đã là của hắn.”

“Giáo chủ thật là đối với đứa nhỏ đó cầm trong tay sợ nát, ngậm trong miệng sợ tan.”

....

Một nhà ba người kia chỉ xem như là không có nghe thấy. Đông Phương Bất Bại dẫn một đám người mệnh mông cuồn cuộn đi lên đài Tế Tự. Kí An đi theo bên cạnh Đông Phương Bất Bại, hẳn lại không thể dùng võ công, chỉ có thể từng bước một đi theo, quả thật là mệt a. Đến khi một ngọn núi xuất hiện trước mắt hắn, Kí An hoàn toàn không nói gì. Trời ạ, còn phải đi lên đỉnh núi nữa...

“An nhi, phụ thân ôm con bay lên được không?” Dương Liên Đình nhìn gương mặt khổ sở của Kí An hỏi.

“Con muốn nghĩa phụ ôm con bay lên.”

Đông Phương Bất Bại cười ôm lấy Kí An: “Vì sao không cần phụ thân con?”

“Bởi vì võ công của nghĩa phụ giỏi hơn phụ thân.” Kí An vẻ mặt đương nhiên nói.

Dương Liên Đình thật là bị tiểu tử này làm tức giận không nhẹ.

Kí An ngoắc ngoắc nhón tay với Dương Liên Đình, ý bảo Dương Liên Đình đưa lỗ tai qua. Nhẹ giọng nói: “Phụ thân, đừng tức giận, nhiều nhất con chia mẩu thân cho phụ thân một nửa được không, an ủi tâm linh bị thương của người một chút.”

“Xú tiểu tử, mẩu thân con vốn chính là của ta.” Dương Liên Đình có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cùng lắm thì con chịu thiệt một chút, chia bốn sáu. Con bốn người sáu, đủ tình nghĩa phụ tử rồi chứ.” Nói xong, Kí An dựa vào trên vai Đông Phương Bất Bại cười không ngừng.

Bị Kí An đùa giỡn như vậy, một bụng tức giận của Dương Liên Đình nhất thời tan hết, chỉ có thể về mặt bất đắc dĩ nhìn Đông Phương Bất Bại, cúi sát vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Mẩu thân của đứa nhỏ, quản quản con của ngươi, đều đã khi dễ đến trên đầu lão tử hắn.”

Đông Phương Bất Bại chỉ cười vỗ vỗ Kí An. “Liên đệ, ta đây mang An nhi đi lên trước.” Nói xong, điểm nhẹ mũi chân, bay thẳng lên, phút chốc liền biến mất trên đỉnh núi. Giữ lại một đám người xem thế là đủ rồi, giáo chủ không hổ là thiên hạ đệ nhất. Không chỉ là võ công cao cường, đối với đứa nhỏ cũng rất là thương yêu. Dương Liên Đình chỉ có thể mang theo một đám người tiếp tục đi về phía trước, ai bảo bọn họ không có thân thủ như Đông Phương Bất Bại đâu!

Sau khi trải qua các loại trình tự Tế Tự, Kí An chỉ có một cảm giác, sao lại có thể “mê tín” như thế! Bất quá từ khi kết thúc đến nay, Kí An luôn sẽ đi dạo chung quanh giáo. Chúng giáo đồ phát hiện, mỗi khi đứa nhỏ này xuất hiện, người luôn có thể nhìn thấy Dương tổng quản, mà giáo chủ đại nhân của bọn họ tám chín phần cũng có mặt.

Cuộc sống như vậy mãi cho đến khi Kí An mười hai tuổi. dung mạo càng thêm xuất chúng, mê đảo một đám người trong giáo, hơn nữa là nam nữ thông sát.

Một ngày nọ trời mây xanh biếc, ánh nắng cao chiếu. Trong phòng, Đông Phương Bất Bại lẳng lặng thêu hoa, Kí An ngồi một bên luyện chữ. Bỗng nhiên bàn tay đang thêu hoa của Đông Phương Bất Bại ngừng lại, nhíu nhíu mày: “An nhi, nương đi ra ngoài một lát, con phải hảo hảo luyện chữ, biết không?”

“Con biết.” Kí An ngoan ngoãn gật đầu. Sau khi Đông Phương Bất Bại rời đi, Kí An luôn cảm thấy tâm thần bất an. Lấy võ công hiện tại của hắn, tự nhiên cũng biết có người xâm nhập. Nhất thời căng thẳng, bất giác dùng sức, cây bút trong tay nhất thời gãy thành mảnh nhỏ. Kí An chợt nhớ tới cái gì, chẳng lẽ là hắn? Chợt hắn như điên rồi lao ra khỏi nhà, trăm ngàn lần dừng gặp chuyện không may.

“Ta còn tưởng là ai đâu, nguyên lai là Nhậm giáo chủ.” Đông Phương Bất Bại cười lạnh.

“Ngươi là Đông Phương Bất Bại?” Nhậm Ngã Hành ngăn người, nữ tử xinh đẹp khuynh thành trước mắt đúng là Đông Phương Bất Bại. “Ha, ha, ha, không nghĩ tới ngươi thật là tu luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, thành một yêu ma không nam không nữ.”

Đông Phương Bất Bại hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Nhậm Doanh Doanh: “Thánh cô là dẫn theo Lệnh Hồ thiếu hiệp trở về?”

Hai má Nhậm Doanh Doanh hơi biến hồng, cúi đầu không nói.

“Đông Phương Bất Bại ngươi ít nói nhảm. hôm nay ta sẽ lấy đầu người của ngươi, để báo mối thù ngươi giam ta dưới Tây Hồ mười hai năm.” Ánh mắt Nhậm Ngã Hành lộ ra hung ác, đánh một chương về Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại mạnh mẽ tiếp nhận một chương kia, Nhậm Ngã Hành bị đẩy lui vài bước, Đông Phương Bất Bại lại không động đậy.

“Đông Phương Bất Bại, không nghĩ tới ngươi luyện Quỷ Hoa bảo điển, võ công lại cao thâm như thế.” Nhậm Ngã Hành ôm ngực, chỉ thấy khí huyết bốc lên.

Đông Phương Bất Bại về mặt khinh thường, thường thức tú hoa châm trong tay.

“Đông Phương Bất Bại, ngươi tính toán tỉ mỉ cả đời, thông minh tuyệt đỉnh. Ngươi tra tấn da thịt ta, đến cuối cùng ngay cả chính ngươi cũng không buông tha. Vì luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, ngươi cam nguyện tự cung, kết cục lại là một yêu quái không nam không nữ. Báo ứng a, báo ứng a, ha, ha, ha...” Nhậm Ngã Hành cất tiếng cười to, ghét bỏ nhìn về phía Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại tựa tiểu phi tiểu, An nhi đều lớn như vậy, những lời này tất nhiên là không làm thương tổn hấn được, chẳng qua chỉ là lo lắng Liên đệ. Trong mắt Đông Phương Bất Bại hiện lên sát khí, tú hoa châm trong bay liên bay ra.

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

“Cẩn thận.” Nhậm Doanh Doanh ra tiếng nhắc nhở.

Nhậm Ngã Hành khó khăn né qua. Đông Phương Bất Bại dùng đến mười tầng công lực, đánh một chiêu về phía Nhậm Ngã Hành. Dùng mười thành công lực đến chấm dứt tính mạng Nhậm Ngã Hành xem như là báo đáp ân tri ngộ trước kia của hấn.

“Dừng tay, Dương Liên Đình ở trong tay ta.” Hường Văn Thiên đưa Dương Liên Đình bị trói đến trước mặt Nhậm Ngã Hành.

“Liên đệ.” Đông Phương Bất Bại thấy là Dương Liên Đình liền lập tức thu chiêu. Nhưng một chiêu rút vào tất cả nội công của Đông Phương Bất Bại sao lại có thể thu hồi dễ dàng như vậy? Khí kinh phản phệ, Đông Phương Bất Bại bị nội thương nghiêm trọng, phun ra một ngụm máu tươi. Miễn cưỡng chống đỡ thân thể vô lực: “Mau thả Liên đệ của ta.”

“Đông Phương Bất Bại, ngươi đã tự thân khó bảo toàn, còn có tâm tư quản nam nhân này?” Nhậm Ngã Hành quăng Dương Liên Đình qua một bên. Lệnh Hồ Xung thấy thế lập tức rút kiếm cùng Nhậm Ngã Hành đánh về phía Đông Phương Bất Bại. Đông Phương Bất Bại bị nội thương rất nặng, đối phó Nhậm Ngã Hành và Lệnh Hồ Xung đã là lực bất tòng tâm, lại còn vướng bận Dương Liên Đình.

“Đông Phương, ngươi đừng lo cho ta, mặc kệ những người này, mau dẫn An nhi rời khỏi chỗ này.” Dương Liên Đình quay về phía Đông Phương Bất Bại quát lên. Nhưng nghe vào trong tai Đông Phương Bất Bại lại đau như đao cắt

“Không, An nhi không thể không có phụ thân.” Đông Phương Bất Bại cơ hồ không có tự hồi liên từ chối theo bản năng.

Lệnh Hồ Xung đưa cho Nhậm Doanh Doanh một ánh mắt, Nhậm Doanh Doanh hiểu ý gật đầu, một kiếm đâm xuyên qua trái tim Dương Liên đình, trước một khắc khi Dương Liên Đình nhắm mắt, bên trong mắt chỉ còn lại thật sâu yêu thương cùng quyến luyến với Đông Phương Bất Bại.

“Dừng, Liên đệ.” Đông Phương Bất Bại liều mạng chạy về phía Dương Liên Đình. “A.” Lệnh Hồ Xung nhân cơ hội này đâm trúng trước ngực Đông Phương Bất Bại. Đông Phương Bất Bại ngã sấp xuống bên cạnh Dương Liên Đình: “Liên đệ, liên đệ.” Máu tươi trên ngực không ngừng phun ra bên ngoài, hồng y dính máu hết sức thảm liệt.

“Phụ thân, mẫu thân.” Kí An khiếp sợ nhìn một màn trước mắt. Tất cả xảy ra quá nhanh, cuối cùng hấn cũng đã tới chậm một bước.

“An nhi, đi mau.” Đông Phương Bất Bại lo lắng nhìn Kí An. Hấn đã mất đi Liên đệ, không thể lại mất đi An nhi.

“Ngươi chính là con của Dương Liên Đình?” Nhậm Doanh Doanh rất nhiều năm không về Hắc Mộc Nhai, nhưng đối với đứa nhỏ này vẫn là có nghe thấy. Dung mạo xuất sắc của hấn quả thật là thế gian hiếm có.

Kí An không để ý tới nàng, về mặt lo lắng đỡ lấy Đông Phương Bất Bại: “Mẫu thân, vết thương có nặng không ạ?” Vừa hỏi vừa bắt mạch cho Đông Phương Bất Bại. Tuy Đông Phương Bất Bại chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng sau khi Kí An chẩn rõ mạch tượng, lửa giận nháy mắt bạo phát: “Mẫu thân, bọn họ lại thương người đến như thế này. Con sẽ không bỏ qua cho họ.” Kí An không đành lòng nhìn về phía Dương Liên Đình đã mất đi hơi thở.

“Ha ha, mẫu thân? Một tên nghiệt chủng ngươi còn gọi ra miệng được, thực con mẹ nó ghê tởm.” Nhậm Ngã Hành lớn tiếng cười nhạo.

“Cầm miệng, ta là do mẫu thân sinh ra.” Từng chữ từng chữ Kí An cơ hồ là rít ra từ kẽ răng, cảm xúc bị phẫn giống như sóng gió động trời thổi quét mà đến.

“Ngươi là do Đông Phương Bất Bại sinh?” Nhậm Doanh Doanh khiếp sợ không nói nên lời. Trời ạ, điều này làm sao có thể?

Trong mắt Đông Phương Bất Bại lại chứa chan nước mắt: “An nhi, con đi mau, mẫu thân không thể bảo vệ con thật tốt.”

“Mặc kệ ngươi là ai sinh, nếu ngươi đã là con của Đông Phương Bất Bại, vậy để lão phu tiễn ngươi đoạn đường.” Nhậm Ngã Hành dùng hấp tấp đại pháp muốn hút Kí An qua.

Rốt cục Kí An bạo phát. Chân khí vẫn bị hấn cố ý áp chế lập tức bộc phát hết ra, cây cối bốn phía đều bị gãy. Sát khí làm cho người ta sợ hãi đồng thời

cũng làm Đông Phương Bất Bại kinh ngạc, tuy hắn biết Kí An tập võ, lại không biết nội lực của hắn thế nhưng lại thâm hậu như vậy, một chút cũng không thua hắn. Kí An lạnh lùng mở miệng: “Muốn giết ta, vậy nhìn xem ngươi có bản sự này hay không.” Lúc này Kí An giống như La Sát thị huyết.

“Giáo chủ.” Hương Vân Thiên tiếp được Nhậm Ngã Hành bị Kí An đánh bay ra. Ngay cả Đông Phương Bất Bại cũng không thể thấy rõ Kí An là ra tay như thế nào.

“Ngươi, ngươi ....” Nhậm Ngã Hành miệng phun máu tươi, Kí An bắn tú hoa châm trong tay ra, thẳng trúng tử huyệt của Nhậm Ngã Hành. Mọi người còn đang khiếp sợ, chưa lấy lại tinh thần thì Nhậm Ngã Hành đã đi đời nhà ma. Kí An lớn lên bên cạnh Đông Phương Bất Bại, mỗi ngày đều nhìn, đương nhiên bốn sự tú hoa châm cũng đã luyện được đến cảnh giới xuất thần nhập hoá.

Trong lòng Đông Phương Bất Bại vừa buồn vừa giật mình vừa vui vừa lo. Buồn là Dương Liên Đình không thể nhìn thấy An nhi làm cho người ta kiêu ngạo như thế; giật mình là võ công của An nhi lại cao như vậy; vui là nhất định An nhi có thể giữ lại một mạng, lo là An nhi nhất định sẽ bị cuốn vào giang hồ phân tranh. Đông Phương Bất Bại thấy Dương Liên Đình đã mất, An nhi không có chuyện gì, lòng chết đã quyết, liền làm máu tươi trên vết thương tiếp tục chảy xuôi, lúc này mất máu quá nhiều, đã dần dần vô lực.

“Hôm nay ta muốn toàn bộ các ngươi nợ máu trả bằng máu.” Đôi mắt bình tĩnh của Kí An làm người ta run sợ, bình thường giống như yên tĩnh trước bão táp. Vừa dứt lời, Lệnh Hồ Xung, Nhậm Doanh Doanh cùng Hương Vân Thiên đều trong vòng mấy chiêu ngã xuống vũng máu. Kí An ôm Đông Phương Bất Bại đang hấp hối vào lòng: “Mẫu thân, thực xin lỗi, con đã tới chậm.”

Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Kí An: “Không hổ là An nhi của mẫu thân và phụ thân, võ công lại cao thâm như thế.”

“Là lỗi của con, con không nên gạt người cùng phụ thân”

Đông Phương Bất Bại hơi hơi lắc đầu: “An nhi đã làm được rất tốt. Sau này phụ thân cùng mẫu thân không thể lại bảo vệ con, giang hồ hiểm ác, mọi chuyện phải cẩn thận.”

“Mẫu thân, đừng bỏ lại một mình An nhi a.” Nước mắt từ khuôn mặt Kí An chảy xuống.

“An nhi, đừng khóc.” Đông Phương Bất Bại khó khăn nhìn về phía Dương Liên Đình ngã vào một bên: “Liên đệ, ta đến đây.” Mặt trời xuống núi, chỉ còn lại một chút rặng mây hồng....

“Không.....” Kí An ngửa mặt lên trời hét lớn, vì sao ông trời luôn đối xử với hắn như thế?

Kí An hậu táng hai người, Nhật Nguyệt thần giáo lại lâm vào tranh đoạt vị trí giáo chủ. Kí An về mặt bình tĩnh ngồi trên ngai vàng giáo chủ.

“Ngươi này tiểu oa nhi mới hơn mười tuổi, dựa vào cái gì ngồi lên vị trí giáo chủ?” Đường chủ Chu Tước đường về mặt khinh thường.

“Phụ thân cùng nghĩa phụ của ngươi đã mất, mau chóng trở về tìm mẫu thân ngươi khóc nê đi.” Đường chủ Phong Hoả đường cười nhạo báng, khiến xung quanh vang lên một mảnh tiếng cười.

“Tiểu tử ngươi mau cút đi, đỡ phải lão tử thấy phiền lòng.” Đường chủ Bạch Hổ đường về mặt không kiên nhẫn nói.

“Là vậy sao?” Vẫn là ngữ khí tùy ý như trước. Kí An bay ngược lên, tách chưởng phong làm người ta sợ hãi ra làm ba đánh thẳng vào trước ngực ba vị đường chủ. Ba người học máu không ngừng, ngã xuống đất không dậy nổi, đều là một chưởng mất mạng. “Còn có ai không phục, cứ việc tiến lên.”

Mọi người đều là vẻ mặt hoảng sợ nhìn đứa nhỏ mười hai tuổi này. Võ công cao thâm như thế, lại có ai dám phản kháng? Đều quỳ rạp xuống đất: “Nhật nguyệt thần giáo, văn thành vô đức, nhất thống giang hồ, vạn tuế vạn tuế vạn tuế. Dương giáo chủ thiên thu vạn tải, vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Ánh mắt Kí An lạnh lẽo nhìn đám người quỳ dưới đất hô vạn tuế này, trong lòng bi thương. Mẫu thân, phụ thân, chắc chắn An nhi sẽ quản lý Nhật Nguyệt thần giáo này thật tốt, không phụ lòng hai người trên trời có linh thiêng.

.....

Dưới Hắc Mộc Nhai, trường bào màu trắng bị gió thổi tung bay. Một vị nam tử tuấn tú lạnh nhạt nhìn về phương xa, bóng dáng lộ ra nhẹ nhõm cô độc, núi sông vạn dặm đều bị hắn đạp dưới chân: “Thiên hạ phong vân ra ta bối, vừa vào giang hồ năm tháng trôi. Hoàng đồ phách nghiệp trong lúc nói cười, không thắng nhân sinh một hồi tụy.....”

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Đông Phương Bất Bại Là Mẹ Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

